

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 424

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 65

7 listopada 2022

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 424/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 424/02	Sprawy połączone C-793/19 i C-794/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland/SpaceNet AG (C-793/19), Telekom Deutschland GmbH (C-794/19) [Odesłanie prejudycjalne – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Poufność komunikacji – Dostawcy usług łączności elektronicznej – Uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych dotyczących lokalizacji – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 6, 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 – Artykuł 4 ust. 2 TUE]	2
---------------	---	---

PL

2022/C 424/03	Sprawy połączone C-339/20 i C-397/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – postępowania karne przeciwko VD (C-339/20), SR (C-397/20) [Odesłanie prejudycjalne – Jednolity rynek usług finansowych – Nadużycia na rynku – Wykorzystanie informacji poufnych – Dyrektywa 2003/6/WE – Artykuł 12 ust. 2 lit. a) i d) – Rozporządzenie (UE) nr 596/2014 – Artykuł 23 ust. 2 lit. g i h) – Uprawnienia nadzorcze i śledcze Autorité des marchés financiers (AMF) – Cel interesu ogólnego polegający na ochronie integralności rynków finansowych Unii Europejskiej i zaufania publicznego do instrumentów finansowych – Możliwość uzyskania przez AMF zapisów danych o ruchu przechowywanych przez operatora usług łączności elektronicznej – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 – Poufność komunikacji – Ograniczenia – Ustawodawstwo przewidujące uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu przez operatorów usług łączności elektronicznej – Możliwość ograniczenia przez sąd krajowy skutków w czasie stwierdzenia nieważności dotyczącego krajowych przepisów ustawowych niezgodnych z prawem Unii – Wyłączenie]	3
2022/C 424/04	Sprawy połączone od C-475/20 do C-482/20: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Admiral Gaming Network Srl i in./Agenzia delle Dogane e dei Monopoli i in. [Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Ograniczenia – Gry losowe – Koncesje na zarządzanie grami rozgrywanymi na automatach do gry – Ustawodawstwo krajowe nakładające opłatę na koncesjonariuszy – Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań]	4
2022/C 424/05	Sprawy połączone C-518/20 i C-727/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – XP/Fraport AG Frankfurt Airport Services Worldwide (C-518/20) i AR/St. Vincenz-Krankenhaus GmbH (C-727/20) [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 ust. 1 – Prawo do corocznego płatnego urlopu – Całkowita niezdolność do pracy lub niezdolność do pracy z powodu choroby, która wystąpiła w okresie rozliczeniowym – Uregulowanie krajowe przewidujące utratę praw do corocznego płatnego urlopu po upływie określonego okresu – Obowiązek pracodawcy umożliwienia pracownikowi skorzystania z prawa do corocznego płatnego urlopu]	5
2022/C 424/06	Sprawa C-538/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt B/W AG [Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuły 49 i 54 TFUE – Odliczenie ostatecznych strat poniesionych przez stały zakład niebędący rezydentem – Państwo, które rzekło się prawa do opodatkowania na mocy umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – Porównywalność sytuacji]	6
2022/C 424/07	Sprawy połączone C-619/20 P i C-620/20 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 września 2022 r. – International Management Group (IMG)/Komisja Europejska [Odwwołanie – Współpraca na rzecz rozwoju – Wykonywanie budżetu Unii w trybie zarządzania pośredniego przez organizację międzynarodową – Decyzja o niepowierzeniu więcej zadań związanych z wykonywaniem budżetu danemu podmiotowi z powodu wątpliwości co do jego statusu organizacji międzynarodowej – Skarga o stwierdzenie nieważności – Wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność – Powaga rzeczy osądzonej – Obowiązki i uprawnienia autora aktu, którego nieważność stwierdzono – Akt przygotowawczy – Dopuszczalność – Wniosek o naprawienie szkody – Norma prawna mająca na celu przyznanie uprawnień jednostkom – Rozporządzenia finansowe Unii – Obowiązek staranności – Istnienie wystarczająco istotnego naruszenia tego obowiązku – Konkretnie badanie każdego przypadku z osobna – Krzywda – Stosowne i wystarczające zadośćuczynienie w drodze stwierdzenia nieważności niezgodnego z prawem aktu – Szkoda majątkowa – Stan postępowania niepozwalający na wydanie orzeczenia w sprawie – Przekazanie sprawy do Sądu]	7
2022/C 424/08	Sprawy połączone C-14/21 i C-15/21: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia – Włochy) – Sea Watch eV/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti (C-14/21 i C-15/21), Capitaneria di Porto di Palermo (C-14/21), Capitaneria di Porto di Porto Empedocle (C-15/21) [Odesłanie prejudycjalne – Działalność poszukiwawczo-ratownicza dotycząca osób znajdujących się w sytuacji zagrożenia lub w niebezpieczeństwie na morzu, prowadzona przez humanitarną organizację pozarządową (NGO) – System mający zastosowanie do statków – Dyrektywa 2009/16/WE – Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza – Międzynarodowa konwencja o bezpieczeństwie życia na morzu – Kompetencje i uprawnienia przysługujące odpowiednio państwu bandery i państwu portu – Inspekcja i zatrzymanie statków]	8

2022/C 424/09	Sprawa C-120/21: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – LB/TO [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 – Prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego – Ekwiwalent pieniężny, po ustaniu stosunku pracy, za niewykorzystany urlop – Trzyletni termin przedawnienia – Rozpoczęcie biegu terminu – Odpowiednie poinformowanie pracownika]	9
2022/C 424/10	Sprawa C-159/21: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – GM/Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság, Alkotmányvédelmi Hivatal, Terrorrelhárítási Központ [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i imigracji – Dyrektywa 2011/95/UE – Normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej – Cofnięcie statusu – Dyrektywa 2013/32/UE – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Naruszenie bezpieczeństwa narodowego – Zajęcie stanowiska przez organ wyspecjalizowany – Dostęp do akt]	10
2022/C 424/11	Sprawa C-215/21: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Las Palmas de Gran Canaria – Hiszpania) – Zulima/Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU [Odesłanie prejudycjalne – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu odnawialnego – Nieuczciwy charakter warunku dotyczącego stopy odsetek stanowiących wynagrodzenie – Powództwo wniesione przez konsumenta mające na celu stwierdzenie nieważności tej umowy – Pozasądowe zaspokojenie roszczeń konsumenta – Koszty ponoszone przez wspomnianego konsumenta – Zasada skuteczności – Uregulowanie krajowe mogące zniechęcać tego konsumenta do skorzystania z praw przyznanych przez dyrektywę 93/13/EWG]	11
2022/C 424/12	Sprawy połączone C-245/21 i C-248/21: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 września 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland vertreten durch Bundesministerium des Innern, für Bau und Heimat/MA (C-245/21), PB (C-245/21), LE (C-248/21) [Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuły 27 i 29 – Przekazanie zainteresowanej osoby do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie jej wniosku – Zawieszenie przekazania z powodu pandemii COVID-19 – Niemożność dokonania przekazania – Ochrona sądowa – Skutki dla terminu na przekazanie]	12
2022/C 424/13	Sprawa C-330/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen Afdeling Gent – Belgia) – The Escape Center BVBA/Belgische Staat [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 98 – Uprawnienie państw członkowskich do zastosowania obniżonej stawki VAT do niektórych dostaw towarów i świadczenia usług – Punkt 14 załącznika III – Pojęcie „korzystania z obiektów sportowych” – Siłownie – Wsparcie indywidualne lub grupowe]	12
2022/C 424/14	Sprawa C-335/21: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia nº 10 bis de Sevilla – Hiszpania) – Vicente/Delia [Odesłanie prejudycjalne – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane wobec konsumentów – Zasada skuteczności – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Postępowanie uproszczone o zapłatę wynagrodzenia adwokata – Ewentualny nieuczciwy charakter warunków zawartych w umowie o wynagrodzenie – Uregulowanie krajowe nieprzewidujące możliwości kontroli sądowej – Artykuł 4 ust. 2 – Zakres wyjątku – Dyrektywa 2005/29/WE – Artykuł 7 – Praktyka handlowa wprowadzająca w błąd – Umowa zawarta między adwokatem a klientem zawierająca zakaz cofnięcia przez klienta powództwa bez wiedzy lub wbrew zaleceniom adwokata pod rygorem kary finansowej]	13
2022/C 424/15	Sprawa C-497/21: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht – Niemcy) – SI i. in./Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Podstawy niedopuszczalności – Artykuł 2 lit. q) – Pojęcie „kolejnego wniosku” – Artykuł 33 ust. 2 lit. d) – Odrzucenie przez organy państwa członkowskiego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego ze względu na oddalenie wcześniejszego wniosku, złożonego przez zainteresowanego w Królestwie Danii – Ostateczna decyzja wydana przez Królestwo Danii]	14

2022/C 424/16	Sprawa C-95/22: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 6 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Târgu-Mureş – Rumunia) – postępowanie zainicjowane przez Delgaz Grid SA [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Artykuł 82 TFUE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Prawo do informacji dotyczących oskarżenia – Dyrektywa 2012/13/UE – Artykuł 6 ust. 1 – Zakres stosowania – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna ochrona sądowa – Spór dotyczący przewlekłości postępowania karnego – Uregulowanie krajowe umożliwiające zainicjowanie takiego sporu wyłącznie osobom mającym status podejrzanego lub oskarżonego – Artykuł 267 TFUE – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Oczwisty brak właściwości]	15
2022/C 424/17	Sprawa C-271/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes d'Agen (Francja) w dniu 21 kwietnia 2022 r. – XT/Keolis Agen SARL	16
2022/C 424/18	Sprawa C-272/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes d'Agen (Francja) w dniu 21 kwietnia 2022 r. – KH/Keolis Agen SARL	16
2022/C 424/19	Sprawa C-273/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes d'Agen (Francja) w dniu 21 kwietnia 2022 r. – BX/Keolis Agen SARL	17
2022/C 424/20	Sprawa C-274/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes d'Agen (Francja) w dniu 21 kwietnia 2022 r. – FH/Keolis Agen SARL	17
2022/C 424/21	Sprawa C-275/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes d'Agen (Francja) w dniu 21 kwietnia 2022 r. – NW/Keolis Agen SARL	18
2022/C 424/22	Sprawa C-320/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 7 marca 2022 r. w sprawie T-382/21, the aircscreen company GmbH & Co. KG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 12 maja 2022 r. przez the aircscreen company GmbH & Co. KG	19
2022/C 424/23	Sprawa C-327/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 16 maja 2022 r. – Centar za restrukturiranje i prodaju/PROM-VIDIJA d.o.o.	19
2022/C 424/24	Sprawa C-338/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 23 marca 2022 r. w sprawie T-252/21, Anna Hrebenyuk/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 24 maja 2022 r. przez Annę Hrebenyuk	19
2022/C 424/25	Sprawa C-342/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 marca 2022 r. w sprawie T-315/21, Laboratorios Ern/EUIPO – Nordesta (APIAL), wniesione w dniu 25 maja 2022 r. przez Laboratorios Ern, SA	20
2022/C 424/26	Sprawa C-471/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 13 lipca 2022 r. – Agentsia Patna infrastruktura/Rakovoditel na upravlyavashtia organ na operativna programa „Transport” 2007–2013 i direktor na direktia „Kordinatsia na programi i proekti” v Ministerstvoto na transporta	20
2022/C 424/27	Sprawa C-472/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 14 lipca 2022 r. – NO/Autoridade Tributária e Aduaneira	21
2022/C 424/28	Sprawa C-501/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 22 lipca 2022 r. – Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais (Interfel)/Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire	23
2022/C 424/29	Sprawa C-502/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 22 lipca 2022 r. – Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais (Interfel)/Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire	23
2022/C 424/30	Sprawa C-503/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 22 lipca 2022 r. – Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais (Interfel)/Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire	24

2022/C 424/31	Sprawa C-504/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 22 lipca 2022 r. – Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais (Interfel)/Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire	24
2022/C 424/32	Sprawa C-505/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 25 lipca 2022 r. – Deco Proteste – Editores Lda/Autoridade Tributária e Aduaneira	25
2022/C 424/33	Sprawa C-508/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 27 lipca 2022 r. – KL, PO/Administrația Județeană a Finanțelor Publice Braşov	26
2022/C 424/34	Sprawa C-510/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 28 lipca 2022 r. – Romaqua Grup SA/ Societatea Națională Apele Minerale, Agenția Națională pentru Resurse Minerale	26
2022/C 424/35	Sprawa C-518/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 3 sierpnia 2022 r. – J.M.P./AP Assistenzprofis GmbH	27
2022/C 424/36	Sprawa C-523/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Apelativen sad Veliko Tarnovo (Bułgaria) w dniu 4 sierpnia 2022 r. – UT/SO	27
2022/C 424/37	Sprawa C-531/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie (Polska) w dniu 9 sierpnia 2022 r. – Getin Noble Bank i in.	28
2022/C 424/38	Sprawa C-545/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 15 sierpnia 2022 r. – Air Europa Lineas Aereas/VO, GR	29
2022/C 424/39	Sprawa C-548/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Fondi (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2022 r. – M.M./Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze	29
2022/C 424/40	Sprawa C-562/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd – Burgas (Bułgaria) w dniu 25 sierpnia 2022 r. – JD/OB	30
2022/C 424/41	Sprawa C-573/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 26 sierpnia 2022 r. – A, B i stowarzyszenie C/Skatteministeriet	31
2022/C 424/42	Sprawa C-574/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 26 sierpnia 2022 r. – postępowanie karne przeciwko CI, VF, DY	32
2022/C 424/43	Sprawa C-583/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 7 września 2022 r. – postępowanie karne przeciwko MV	32
2022/C 424/44	Sprawa C-588/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 22 czerwca 2022 r. w sprawie T-657/20, Ryanair/Komisja (Finnair II; Covid-19), wniesione w dniu 7 września 2022 r. przez Ryanair DAC	33
2022/C 424/45	Sprawa C-599/22: Skarga wniesiona w dniu 16 września 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka	34
2022/C 424/46	Sprawa C-602/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 6 lipca 2022 r. w sprawie T-280/18, ABLV Bank/SRB, wniesione w dniu 16 września 2022 r. przez ABLV Bank AS w likwidacji	34
2022/C 424/47	Sprawa C-622/22: Skarga wniesiona w dniu 29 września 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Malty	36
Sąd		
2022/C 424/48	Sprawa T-500/22: Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2022 r. – Vleuten Insects i New Generation Nutrition/Komisja	37
2022/C 424/49	Sprawa T-550/22: Skarga wniesiona w dniu 5 września 2022 r. – QW/Komisja	38
2022/C 424/50	Sprawa T-551/22: Skarga wniesiona w dniu 5 września 2022 r. – QY/Komisja	39

2022/C 424/51	Sprawa T-553/22: Skarga wniesiona w dniu 6 września 2022 r. – RC/Komisja Europejska	39
2022/C 424/52	Sprawa T-556/22: Skarga wniesiona w dniu 8 września 2022 r. – House Foods Group/CPVO (SK20)	40
2022/C 424/53	Sprawa T-560/22: Skarga wniesiona w dniu 5 września 2022 r. – Fachverband Eisenhüttenschlacken/Komisja	40
2022/C 424/54	Sprawa T-563/22: Skarga wniesiona w dniu 2 września 2022 r. – VP/Cedefop	42
2022/C 424/55	Sprawa T-564/22: Skarga wniesiona w dniu 13 września 2022 r. – Pierre Balmain/EUIPO – Story Time (Przedstawienie głowy lwa)	43
2022/C 424/56	Sprawa T-566/22: Skarga wniesiona w dniu 13 września 2022 r. – Sports Group Denmark/EUIPO (ENDURANCE)	44
2022/C 424/57	Sprawa T-576/22: Skarga wniesiona w dniu 15 września 2022 r. – Bora Creations/EUIPO – True Skincare (TRUE SKIN)	44
2022/C 424/58	Sprawa T-578/22: Skarga wniesiona w dniu 16 września 2022 r. – EIOD/Parlament i Rada	45
2022/C 424/59	Sprawa T-582/22: Skarga wniesiona w dniu 16 września 2022 r. – British Airways/Komisja	46
2022/C 424/60	Sprawa T-587/22: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Crown Holdings i Crown Cork & Seal Deutschland/Komisja	47
2022/C 424/61	Sprawa T-588/22: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Renco Valore SpA/Komisja	48
2022/C 424/62	Sprawa T-589/22: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Silgan Holdings i in./Komisja	49
2022/C 424/63	Sprawa T-590/22: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Cristescu/Komisja	50
2022/C 424/64	Sprawa T-592/22: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Liquid Advertising/EUIPO – Liqui.do (Liquid+Arcade)	51
2022/C 424/65	Sprawa T-599/22: Skarga wniesiona w dniu 26 września 2022 r. – Hypo Vorarlberg Bank/SRB	51
2022/C 424/66	Sprawa T-600/22: Skarga wniesiona w dniu 26 września 2022 r. – ST/Frontex	53
2022/C 424/67	Sprawa T-605/22: Skarga wniesiona w dniu 27 września 2022 r. – RT France/Rada	54

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 424/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 418 z 31.10.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 408 z 24.10.2022

Dz.U. C 398 z 17.10.2022

Dz.U. C 389 z 10.10.2022

Dz.U. C 380 z 3.10.2022

Dz.U. C 368 z 26.9.2022

Dz.U. C 359 z 19.9.2022

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland/SpaceNet AG (C-793/19), Telekom Deutschland GmbH (C-794/19)

(Sprawy połączone C-793/19 i C-794/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Poufność komunikacji – Dostawcy usług łączności elektronicznej – Uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych dotyczących lokalizacji – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 6, 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 – Artykuł 4 ust. 2 TUE]

(2022/C 424/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania: SpaceNet AG (C-793/19), Telekom Deutschland GmbH (C-794/19)

Sentencja

Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., w związku z art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że

sprzeczne z nim są krajowe środki ustawodawcze przewidujące, do celów zwalczania poważnej przestępczości i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego, prewencyjne uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych dotyczących lokalizacji;

nie są z nim sprzeczne są krajowe środki ustawodawcze:

- umożliwiające, w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego, posłużenie się skierowanym do dostawców usług łączności elektronicznej nakazem uogólnionego i niezróżnicowanego zatrzymywania danych o ruchu i danych dotyczących lokalizacji w sytuacjach, gdy dane państwo członkowskie napotyka poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego, które okazuje się rzeczywiste i aktualne lub możliwe do przewidzenia, przy czym decyzja o wydaniu takiego nakazu może być przedmiotem skutecznej kontroli sądu lub niezależnego organu administracyjnego, którego decyzja wywiera wiążący skutek, mającej na celu weryfikację występowania jednej z takich

sytuacji oraz poszanowania warunków i gwarancji, które powinny zostać przewidziane, zaś wspomniany nakaz można wydać jedynie na określony czas ograniczony do tego, co ściśle niezbędne, jednak z możliwością przedłużenia w przypadku utrzymywania się tego zagrożenia;

- przewidujące, w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego, zwalczania poważnej przestępczości i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego, ukierunkowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych dotyczących lokalizacji, którego granice zostają wyznaczone na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych przesłanek w zależności od kręgu osób, których dane dotyczą, lub kryterium geograficznego, na okres ograniczony do tego, co ściśle niezbędne, ale odnawialny;
- przewidujące, w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego, zwalczania poważnej przestępczości i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego uogólnione i nieodróżnicowane zatrzymywanie adresów IP przydzielonych źródłu połączenia, w okresie ograniczonym do tego, co ściśle niezbędne;
- przewidujące, w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego, zwalczania przestępczości i ochrony bezpieczeństwa publicznego uogólnione i nieodróżnicowane zatrzymywanie danych dotyczących tożsamości cywilnej użytkowników środków łączności elektronicznej; oraz
- umożliwiające, w celu zwalczania poważnej przestępczości oraz, a fortiori, ochrony bezpieczeństwa narodowego, posłużenie się nakazem skierowanym do dostawców usług łączności elektronicznej, w drodze decyzji właściwego organu poddanej skutecznej kontroli sądowej, szybkiego zatrzymywania przez określony czas danych o ruchu i danych dotyczących lokalizacji, którymi dysponują ci dostawcy usług,

o ile środki te, za pomocą jasnych i precyzyjnych przepisów, zapewniają, by odnośne zatrzymywanie danych było uzależnione od spełnienia związanych z nim materialnych i proceduralnych przesłanek oraz by osoby, których dane dotyczą, dysponowały skutecznymi gwarancjami chroniącymi przed ryzykiem nadużyć.

(¹) Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – postępowania karne przeciwko VD (C-339/20), SR (C-397/20)

(Sprawy połączone C-339/20 i C-397/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Jednolity rynek usług finansowych – Nadużycia na rynku – Wykorzystanie informacji poufnych – Dyrektywa 2003/6/WE – Artykuł 12 ust. 2 lit. a) i d) – Rozporządzenie (UE) nr 596/2014 – Artykuł 23 ust. 2 lit. g i h) – Uprawnienia nadzorcze i śledcze Autorité des marchés financiers (AMF) – Cel interesu ogólnego polegający na ochronie integralności rynków finansowych Unii Europejskiej i zaufania publicznego do instrumentów finansowych – Możliwość uzyskania przez AMF zapisów danych o ruchu przechowywanych przez operatora usług łączności elektronicznej – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 – Poufność komunikacji – Ograniczenia – Ustawodawstwo przewidujące uogólnione i nieodróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu przez operatorów usług łączności elektronicznej – Możliwość ograniczenia przez sąd krajowy skutków w czasie stwierdzenia nieważności dotyczącego krajowych przepisów ustawowych niezgodnych z prawem Unii – Wylączenie]

(2022/C 424/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

VD (C-339/20), SR (C-397/20)

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 2 lit. a) i d) dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) oraz art. 23 ust. 2 lit. g) i h) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenia w sprawie nadużyć na rynku) i uchylającego dyrektywę 2003/6 i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE, 2004/72/WE, w związku z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., oraz w świetle art. 7, 8, 11 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwiają się one środkom ustawodawczym przewidującym zapobiegawczo w celu zwalczania przestępstw polegających na nadużyciach na rynku, do których zalicza się wykorzystywanie informacji poufnych, ogólne i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu przez rok od dnia ich zapisu.

- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono temu, by sąd krajowy ograniczył w czasie skutki stwierdzenia nieważności, którego na mocy prawa krajowego ma on dokonać w odniesieniu do przepisów krajowych, które z jednej strony nakładają na operatorów świadczących usługi łączności elektronicznej uogólniony i niezróżnicowany obowiązek zatrzymywania danych o ruchu, a z drugiej strony pozwalają na przekazywanie tych danych organowi właściwemu w sprawach finansowych bez uprzedniego zezwolenia sądu lub niezależnego organu administracyjnego, ze względu na niezgodność tych przepisów z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, zmienionej dyrektywą 2009/136, interpretowanym w świetle Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Dopuszczalność dowodów uzyskanych na podstawie krajowych przepisów ustawowych niezgodnych z prawem Unii podlega, zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej państw członkowskich, prawu krajowemu, z zastrzeżeniem poszanowania w szczególności zasad równowagi i skuteczności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 26.10.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Admiral Gaming Network Srl i in./Agenzia delle Dogane e dei Monopoli i in.

(Sprawy połączone od C-475/20 do C-482/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Ograniczenia – Gry losowe – Koncesje na zarządzanie grami rozgrywanymi na automatach do gry – Ustawodawstwo krajowe nakładające opłatę na koncesjonariuszy – Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań]

(2022/C 424/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Admiral Gaming Network Srl (C-475/20), Cirsa Italia SpA (C-476/20), Codere Network SpA (C-477/20), Gamenet SpA (C-478/20), NTS Network SpA (C-479/20), Sisal Entertainment SpA (C-480/20), Snaitech SpA, dawniej Cogetech SpA (C-481/20), Snaitech SpA, dawniej Snai SpA (C-482/20)

Strony przeciwne: Agenzia delle Dogane e dei Monopoli, Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-475/20, C-477/20), Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-475/20, C-477/20, C-481/20), IGT Lottery SpA, dawniej Lottomatica Holding Srl (C-475/20), Se. Ma. di Francesco Senese (C-481/20)

przy udziale: Lottomatica Videolot Rete SpA (C-475/20), Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (Codacons) (C-476/20, C-478/20, C-480/20, C-482/20) i in.

Sentencja

- 1) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że o ile zostanie wykazane, że przepisy krajowe nakładające opłatę, której skutkiem jest obniżenie wynagrodzenia koncesjonariuszy zajmujących się zarządzaniem grami urządzanymi na automatach do gry, zawierają ograniczenie swobody zagwarantowanej w tym postanowieniu traktatu FUE, wówczas postanowienie to stoi na przeszkodzie temu, by takie ograniczenie mogło być uzasadnione celami opartymi wyłącznie na względach związanych z poprawą finansów publicznych.
- 2) W zakresie, w jakim art. 49 TFUE ma zastosowanie, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo nie stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, które w okresie obowiązywania umów koncesyjnych zawartych między spółkami a administracją danego państwa członkowskiego zmniejszają tymczasowo prowizję koncesjonariuszy ustanowioną w tych umowach, chyba że z uwagi na zakres wpływu tej obniżki na rentowność inwestycji dokonywanych przez koncesjonariuszy oraz ewentualną nagłość i nieprzewidywalność tego środka okaże się, że owi koncesjonariusze nie dysponowali czasem niezbędnym do dostosowania się do tej nowej sytuacji.

(¹) Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – XP/Fraport AG Frankfurt Airport Services Worldwide (C-518/20) i AR/St. Vincenz-Krankenhaus GmbH (C-727/20)

(Sprawy połączone C-518/20 i C-727/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 ust. 1 – Prawo do corocznego płatnego urlopu – Całkowita niezdolność do pracy lub niezdolność do pracy z powodu choroby, która wystąpiła w okresie rozliczeniowym – Uregulowanie krajowe przewidujące utratę praw do corocznego płatnego urlopu po upływie określonego okresu – Obowiązek pracodawcy umożliwienia pracownikowi skorzystania z prawa do corocznego płatnego urlopu]

(2022/C 424/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XP C-518/20, AR C-727/20

Strona pozwana: Fraport AG Frankfurt Airport Services Worldwide (C-518/20, St. Vincenz-Krankenhaus GmbH (C-727/20)

Sentencja

Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, a także art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym prawo pracownika do corocznego płatnego urlopu nabyte za okres rozliczeniowy, w którym pracownik faktycznie pracował, zanim znalazł się w sytuacji całkowitej niezdolności do pracy lub niezdolności do pracy z powodu choroby, która nadal trwa, może wygasnąć bądź po upływie okresu przeniesienia dozwolonego przez prawo krajowe, bądź później, jeśli pracodawca nie umożliwił temu pracownikowi w odpowiednim czasie skorzystania z tego prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 18.1.2021.
Dz.U. C 169 z 3.5.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt B/W AG

(Sprawa C-538/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuły 49 i 54 TFUE – Odliczenie ostatecznych strat poniesionych przez stały zakład niebędący rezydentem – Państwo, które zrzekło się prawa do opodatkowania na mocy umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – Porównywalność sytuacji]

(2022/C 424/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Finanzamt B

Druga strona postępowania rewizyjnego: W AG

Przy udziale: Bundesministerium der Finanzen

Sentencja

Artykuły 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie systemowi podatkowemu państwa członkowskiego, w ramach którego spółka będąca rezydentem tego państwa nie może odliczyć od swojego podlegającego opodatkowaniu zysku ostatecznych strat poniesionych przez jej stały zakład znajdujący się w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy państwo członkowskie rezydencji zrzekło się na mocy umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania przysługującego mu prawa do opodatkowania dochodów tego stałego zakładu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 1.2.2021.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 września 2022 r. – International Management Group (IMG)/Komisja Europejska

(Sprawy połączone C-619/20 P i C-620/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Współpraca na rzecz rozwoju – Wykonywanie budżetu Unii w trybie zarządzania pośredniego przez organizację międzynarodową – Decyzja o niepowierzeniu więcej zadań związanych z wykonywaniem budżetu danemu podmiotowi z powodu wątpliwości co do jego statusu organizacji międzynarodowej – Skarga o stwierdzenie nieważności – Wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność – Powaga rzeczy osądzonej – Obowiązki i uprawnienia autora aktu, którego nieważność stwierdzono – Akt przygotowawczy – Dopuszczalność – Wniosek o naprawienie szkody – Norma prawna mająca na celu przyznanie uprawnień jednostkom – Rozporządzenia finansowe Unii – Obowiązek staranności – Istnienie wystarczająco istotnego naruszenia tego obowiązku – Konkretnie badanie każdego przypadku z osobna – Krzywda – Stosowne i wystarczające zadośćuczynienie w drodze stwierdzenia nieważności niezgodnego z prawem aktu – Szkoda majątkowa – Stan postępowania niepozwalający na wydanie orzeczenia w sprawie – Przekazanie sprawy do Sądu]

(2022/C 424/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: International Management Group (IMG) (przedstawiciele: adwokaci J.Y. de Cara i L. Levi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i J. Norris, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Sprawy C-619/20 P i C-620/20 P zostają połączone do celów wydania wyroku.
- 2) Odwołanie w sprawie C-619/20 P zostaje oddalone.
- 3) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 września 2020 r., IMG/Komisja (T-381/15 RENV, EU:T:2020:406) zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddalono w nim jako bezzasadny wniosek International Management Group (IMG) o naprawienie szkody, jaką podmiot ten miał ponieść wskutek decyzji Komisji Europejskiej o niezawieraniu już z nim nowych umów o delegowaniu zadań w trybie zarządzania pośredniego, zawartej w piśmie tej instytucji z dnia 8 maja 2015 r.
- 4) Odwołanie w sprawie C-620/20 P zostaje oddalone w pozostałym zakresie.
- 5) Skarga w sprawie T-381/15 RENV zostaje odrzucona w zakresie, w jakim dotyczy ona wniosku o zadośćuczynienie za krzywdę, jakiej doznało International Management Group (IMG) wskutek decyzji, o której mowa w pkt 3 niniejszej sentencji.
- 6) Sprawa T-381/15 RENV zostaje ponownie skierowana do Sądu Unii Europejskiej, aby orzekł w przedmiocie wniosku, o którym mowa w pkt 3 niniejszej sentencji, w zakresie, w jakim dotyczy on szkody majątkowej podnoszonej przez International Management Group (IMG).
- 7) International Management Group (IMG) zostaje obciążone kosztami postępowania w sprawie C-619/20 P.
- 8) Rozstrzygnięcie o kosztach w sprawach C-620/20 P i T-381/15 RENV nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia – Włochy) – Sea Watch eV/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti (C-14/21 i C-15/21), Capitaneria di Porto di Palermo (C-14/21), Capitaneria di Porto di Porto Empedocle (C-15/21)

(Sprawy połączone C-14/21 i C-15/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Działalność poszukiwawczo-ratownicza dotycząca osób znajdujących się w sytuacji zagrożenia lub w niebezpieczeństwie na morzu, prowadzona przez humanitarną organizację pozarządową (NGO) – System mający zastosowanie do statków – Dyrektywa 2009/16/WE – Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza – Międzynarodowa konwencja o bezpieczeństwie życia na morzu – Kompetencje i uprawnienia przysługujące odpowiednio państwu bandery i państwu portu – Inspekcja i zatrzymanie statków]

(2022/C 424/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sea Watch eV

Strona pozwana: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti (C-14/21 i C-15/21), Capitaneria di Porto di Palermo (C-14/21), Capitaneria di Porto di Porto Empedocle (C-15/21)

Sentencja

- 1) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2110 z dnia 15 listopada 2017 r.

należy interpretować w ten sposób, że:

- ma ona zastosowanie do statków, które będąc sklasyfikowane i certyfikowane przez państwo bandery jako statki towarowe, są w praktyce wykorzystywane w sposób systematyczny przez organizację humanitarną do celów niekomercyjnej działalności poszukiwawczo-ratowniczej dotyczącej osób znajdujących się w sytuacji zagrożenia lub w niebezpieczeństwie na morzu; i
- stoi ona na przeszkodzie temu, by uregulowanie krajowe zapewniające jej transpozycję do prawa krajowego ograniczało jej stosowanie wyłącznie do statków wykorzystywanych do celów działalności komercyjnej.

- 2) Artykuł 11 lit. b) dyrektywy 2009/16, zmienionej dyrektywą 2017/2110, w związku z częścią II załącznika I do tej dyrektywy, ze zmianami, należy interpretować w ten sposób, że państwo portu może poddać dodatkowej inspekcji statki, które systematycznie prowadzą działalność poszukiwawczo-ratowniczą i które znajdują się w portach lub na wodach podlegających jurysdykcji tego państwa, po wypłynięciu na te wody i po zakończeniu wszystkich czynności związanych z przeniesieniem na pokład lub zejściem na ląd osób, którym kapitanowie tych statków postanowili udzielić pomocy, jeżeli państwo to stwierdzi, na podstawie dokładnych okoliczności prawnych i faktycznych, istnienie poważnych poszlak wskazujących na zagrożenie dla zdrowia, bezpieczeństwa, warunków pracy na pokładzie lub środowiska naturalnego, biorąc pod uwagę warunki eksploatacji tych statków.

- 3) Artykuł 13 dyrektywy 2009/16, zmienionej dyrektywą 2017/2110, należy interpretować w ten sposób, że w ramach bardziej szczegółowych inspekcji organizowanych na podstawie tego artykułu państwo portu jest uprawnione, w kontekście kontroli zmierzającej do oceny, na podstawie dokładnych okoliczności prawnych i faktycznych, istnienia zagrożenia dla ludzi, mienia lub środowiska naturalnego, w świetle warunków eksploatacji danych statków, do uwzględnienia okoliczności, że statki, które zostały sklasyfikowane i certyfikowane przez państwo bandery jako statki towarowe, są w praktyce wykorzystywane do celów systematycznego prowadzenia działalności poszukiwawczo-ratowniczej dotyczącej osób znajdujących się w sytuacji zagrożenia lub w niebezpieczeństwie na morzu. Państwo portu nie jest natomiast uprawnione do wymagania, aby statki te posiadały świadectwa inne niż wydane przez państwo bandery lub aby spełniały wszystkie wymogi mające zastosowanie do innej klasyfikacji.

- 4) Artykuł 19 dyrektywy 2009/16, zmienionej dyrektywą 2017/2110, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy zostanie stwierdzone, iż statki, które są w praktyce wykorzystywane do celów systematycznego prowadzenia działalności poszukiwawczo-ratowniczej dotyczącej osób znajdujących się w sytuacji zagrożenia lub w niebezpieczeństwie na morzu, mimo że zostały sklasyfikowane i certyfikowane przez państwo członkowskie, które posiada status państwa bandery, jako statki towarowe, były eksploatowane w sposób stanowiący zagrożenie dla ludzi, mienia lub środowiska naturalnego, państwo członkowskie posiadające status państwa portu nie może uzależnić niezatrzymywania tych statków lub cofnięcia takiego nakazu zatrzymania od posiadania przez te statki świadectw odpowiednich do prowadzenia tej działalności i spełnienia wszystkich odpowiadających im wymagań. Państwo to może natomiast nakazać określone działania naprawcze w zakresie bezpieczeństwa, zapobiegania zanieczyszczeniom oraz warunków życia i pracy na pokładzie, o ile te działania naprawcze są uzasadnione istnieniem braków, które stwarzają wyraźne zagrożenie dla bezpieczeństwa, zdrowia lub środowiska i które uniemożliwiają żeglugę morską w warunkach zapewniających bezpieczeństwo na morzu. Takie działania naprawcze muszą być ponadto odpowiednie, niezbędne i proporcjonalne do tego celu. Ponadto ich przyjęcie i wykonanie przez państwo portu powinno być przedmiotem lojalnej współpracy z państwem bandery, przy poszanowaniu odpowiednich kompetencji tych dwóch państw.

(¹) Dz.U. C 98 z 22.3.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – LB/TO

(Sprawa C-120/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 – Prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego – Ekwiwalent pieniężny, po ustaniu stosunku pracy, za niewykorzystany urlop – Trzyletni termin przedawnienia – Rozpoczęcie biegu terminu – Odpowiednie poinformowanie pracownika]

(2022/C 424/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący skargę rewizyjną: LB

Druga strona postępowania: TO

Sentencja

Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego prawo do corocznego płatnego urlopu nabyte przez pracownika w odniesieniu do danego okresu rozliczeniowego ulega przedawnieniu po upływie trzyletniego terminu zaczynającego biec wraz z końcem roku, w którym to prawo powstało, jeżeli pracodawca nie umożliwił pracownikowi rzeczywistego skorzystania z tego prawa.

(¹) Dz.U. C 182 z 10.5.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – GM/Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság, Alkotmányvédelmi Hivatal, Terrorelhárítási Központ

(Sprawa C-159/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i imigracji – Dyrektywa 2011/95/UE – Normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej – Cofnięcie statusu – Dyrektywa 2013/32/UE – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Naruszenie bezpieczeństwa narodowego – Zajęcie stanowiska przez organ wyspecjalizowany – Dostęp do akt]

(2022/C 424/10)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GM

Strona przeciwna: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság, Alkotmányvédelmi Hivatal, Terrorelhárítási Központ

Sentencja

- 1) Artykuł 23 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, w związku z art. 45 ust. 4 tej dyrektywy i w świetle ogólnej zasady prawa Unii dotyczącej prawa do dobrej administracji oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że w przypadku gdy decyzja o oddaleniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej lub o cofnięciu takiej ochrony opiera się na informacjach, których ujawnienie stanowiłoby zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego danego państwa członkowskiego, osoba zainteresowana lub jej zastępca prawny mogą uzyskać dostęp do tych informacji wyłącznie po uzyskaniu upoważnienia, nie są informowani nawet o zasadniczej treści względów stanowiących podstawę takich decyzji i w żadnym wypadku nie mogą wykorzystywać do celów postępowania administracyjnego lub sądowego informacji, do których uzyskali dostęp.

- 2) Artykuł 4 ust. 1 i 2, art. 10 ust. 2 i 3, art. 11 ust. 2 oraz art. 45 ust. 3 dyrektywy 2013/32, w związku z art. 14 ust. 4 lit. a) i art. 17 ust. 1 lit. d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego organ rozstrzygający jest zobowiązany w każdym przypadku, gdy organy pełniące wyspecjalizowane funkcje w zakresie bezpieczeństwa narodowego stwierdziły w pozbawionej uzasadnienia opinii, że dana osoba stanowi zagrożenie dla tego bezpieczeństwa, do wykluczenia możliwości, aby ta osoba otrzymała ochronę uzupełniającą lub do cofnięcia udzielonej uprzednio tej osobie ochrony międzynarodowej na podstawie rzeczonej opinii.

3) Artykuł 17 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/95

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by wnioskodawca został pozbawiony możliwości otrzymania ochrony uzupełniającej zgodnie z tym przepisem na podstawie wyroku skazującego wydanego już przez właściwe organy, w sytuacji gdy organy te przyznały temu wnioskodawcy, w wyniku wcześniejszego postępowania, status uchodźcy, który został następnie cofnięty.

(¹) Dz.U. C 228 z dnia 14.6.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria – Hiszpania) – Zulima/Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU

(Sprawa C-215/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu odnawialnego – Nieuczciwy charakter warunku dotyczącego stopy odsetek stanowiących wynagrodzenie – Powództwo wniesione przez konsumenta mające na celu stwierdzenie nieważności tej umowy – Pozasądowe zaspokojenie roszczeń konsumenta – Koszty ponoszone przez wspomnianego konsumenta – Zasada skuteczności – Uregulowanie krajowe mogące zniechęcać tego konsumenta do skorzystania z praw przyznanych przez dyrektywę 93/13/EWG]

(2022/C 424/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Zulima

Strona pozwana: Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w świetle zasady skuteczności,

należy interpretować w ten sposób, że

nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego w ramach postępowania sądowego dotyczącego stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umowy między przedsiębiorcą a konsumentem, w przypadku zaspokojenia roszczeń konsumenta na drodze pozasądowej, odnośny konsument powinien ponieść swoje koszty, z zastrzeżeniem, że sąd, przed którym toczy się postępowanie, zobowiązany jest do oceny kwestii istnienia złej wiary danego przedsiębiorcy i w odpowiednim przypadku do obciążenia owego przedsiębiorcy kosztami postępowania sądowego, do których poniesienia ów konsument został zmuszony w celu dochodzenia praw przyznanych mu przez dyrektywę 93/13.

(¹) Dz.U. C 320 z 9.8.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 września 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland vertreten durch Bundesministerium des Innern, für Bau und Heimat/MA (C-245/21), PB (C-245/21), LE (C-248/21)

(Sprawy połączone C-245/21 i C-248/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuły 27 i 29 – Przekazanie zainteresowanej osoby do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie jej wniosku – Zawieszenie przekazania z powodu pandemii COVID-19 – Niemożność dokonania przekazania – Ochrona sądowa – Skutki dla terminu na przekazanie]

(2022/C 424/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Bundesrepublik Deutschland vertreten durch Bundesministerium des Innern, für Bau und Heimat

Druga strona postępowania: MA (C-245/21), PB (C-245/21), LE (C-248/21)

Sentencja

Artykuł 27 ust. 4 i art. 29 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca

należy interpretować w ten sposób, że:

bieg terminu na przekazanie przewidzianego w tym ostatnim przepisie nie zostaje przerwany, gdy właściwe organy państwa członkowskiego wydają, opierając się na tym art. 27 ust. 4, możliwą do cofnięcia decyzję o zawieszeniu wykonania decyzji o przekazaniu na tej podstawie, że wykonanie to jest praktycznie niemożliwe ze względu na pandemię COVID-19.

⁽¹⁾ Dz.U. C 278 z 12.7.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen Afdeling Gent – Belgia) – The Escape Center BVBA/Belgische Staat

(Sprawa C-330/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 98 – Uprawnienie państw członkowskich do zastosowania obniżonej stawki VAT do niektórych dostaw towarów i świadczenia usług – Punkt 14 załącznika III – Pojęcie „korzystania z obiektów sportowych” – Siłownie – Wsparcie indywidualne lub grupowe]

(2022/C 424/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen Afdeling Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Escape Center BVBA

Strona przeciwna: Belgische Staat

Sentencja

Artykuł 98 ust. 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z pkt 14 załącznika III do tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

świadczenie usług polegających na przyznawaniu prawa do korzystania z obiektów sportowych należących do siłowni i na udzielaniu indywidualnego lub grupowego wsparcia może podlegać obniżonej stawce podatku od wartości dodanej, gdy wsparcie to jest związane z korzystaniem z owych obiektów i jest ono niezbędne do uprawiania sportu i wychowania fizycznego lub gdy wsparcie to ma charakter dodatkowy w stosunku do prawa do korzystania z owych obiektów lub w stosunku do ich rzeczywistego wykorzystywania.

(¹) Dz.U. C 338 z 23.8.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 10 bis de Sevilla – Hiszpania) – Vicente/Delia

(Sprawa C-335/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane wobec konsumentów – Zasada skuteczności – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Postępowanie uproszczone o zapłatę wynagrodzenia adwokata – Ewentualny nieuczciwy charakter warunków zawartych w umowie o wynagrodzenie – Uregulowanie krajowe nieprzewidujące możliwości kontroli sądowej – Artykuł 4 ust. 2 – Zakres wyjątku – Dyrektywa 2005/29/WE – Artykuł 7 – Praktyka handlowa wprowadzająca w błąd – Umowa zawarta między adwokatem a klientem zawierająca zakaz cofnięcia przez klienta powództwa bez wiedzy lub wbrew zaleceniom adwokata pod rygorem kary finansowej]

(2022/C 424/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 10 bis de Sevilla

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vicente

Strona pozwana: Delia

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r., w świetle zasady skuteczności i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu dotyczącemu postępowania uproszczonego w sprawie zapłaty wynagrodzenia adwokata, zgodnie z którym rozstrzygnięcie w sprawie wniosku złożonego przeciwko klientowi będącemu konsumentem wydaje organ niebędący sądem, a udział sądu jest przewidziany dopiero na etapie ewentualnego odwołania od tego rozstrzygnięcia, przy czym sąd, przed którym ta sprawa się toczy, nie może badać, w razie potrzeby z urzędu, czy warunki zawarte w umowie stanowiącej podstawę żądanego wynagrodzenia są nieuczciwe, ani dopuścić przedstawienia przez strony dowodów innych niż dowody z dokumentów, które zostały już przedstawione przed organem pozasądowym.

- 2) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, zmienionej dyrektywą 2011/83,

należy interpretować w ten sposób, że:

zakres wyjątku przewidzianego w tym przepisie nie obejmuje warunku umowy zawartej między adwokatem a klientem, zgodnie z którym klient zobowiązuje się stosować do instrukcji tego adwokata, nie działać bez jego wiedzy lub wbrew jego opinii oraz samemu nie cofać pozwu w sprawie, której prowadzenie powierzył temu adwokatowi, pod groźbą kary finansowej.

- 3) Dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady

należy interpretować w ten sposób, że:

umieszczenie w umowie zawartej między adwokatem a klientem warunku, zgodnie z którym ten ostatni zostanie obciążony karą finansową, jeżeli sam cofnie pozew w sprawie, której prowadzenie powierzył rzeczonemu adwokatowi, przy czym warunek ten odsyła do tabeli opłat izby zawodowej i nie było o nim mowy w ofercie handlowej ani w informacjach poprzedzających zawarcie umowy, należy uznać za praktykę handlową „wprowadzającą w błąd” w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy, o ile powoduje to lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął, czego ustalenie jest zadaniem sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 382 z 20.9.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht – Niemcy) – SI i. in./Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-497/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Podstawy niedopuszczalności – Artykuł 2 lit. q) – Pojęcie „kolejnego wniosku” – Artykuł 33 ust. 2 lit. d) – Odrzucenie przez organy państwa członkowskiego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego ze względu na oddalenie wcześniejszego wniosku, złożonego przez zainteresowanego w Królestwie Danii – Ostateczna decyzja wydana przez Królestwo Danii]

(2022/C 424/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SI, TL, ND, VH, YT, HN

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 2 lit. q) tej dyrektywy oraz w związku z art. 2 protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii załączonego do traktatu UE i traktatu FUE

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego innego niż Królestwo Danii, które przewiduje możliwość odrzucenia jako niedopuszczalnego, w całości lub w części, wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. b) tej dyrektywy, z którym w tym państwie członkowskim wystąpił obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec, którego wcześniejszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, z którym wystąpił on w Królestwie Danii, został przez to ostatnie państwo członkowskie oddalony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 6 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Târgu-Mureș – Rumunia) – postępowanie zainicjowane przez Delgaz Grid SA

(Sprawa C-95/22) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Artykuł 82 TFUE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Prawo do informacji dotyczących oskarżenia – Dyrektywa 2012/13/UE – Artykuł 6 ust. 1 – Zakres stosowania – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna ochrona sądowa – Spór dotyczący przewlekłości postępowania karnego – Uregulowanie krajowe umożliwiające zainicjowanie takiego sporu wyłącznie osobom mającym status podejrzanego lub oskarżonego – Artykuł 267 TFUE – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Oczywisty brak właściwości]

(2022/C 424/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Târgu-Mureș

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Delgaz Grid SA

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedstawione przez Judecătoria Târgu-Mureș (sąd pierwszej instancji w Târgu Mureș) postanowieniem z dnia 28 stycznia 2022 r.

⁽¹⁾ Data wpływu: 11.2.2022.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes d'Agen (Francja) w dniu 21 kwietnia 2022 r. – XT/Keolis Agen SARL

(Sprawa C-271/22)

(2022/C 424/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil de Prud'hommes d'Agen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: XT

Strona pozwana: Keolis Agen SARL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ma on bezpośrednie zastosowanie do stosunków pomiędzy prywatnym operatorem transportowym, któremu tylko powierzono świadczenie usług publicznych, a jego pracownikami, i to biorąc w szczególności pod uwagę liberalizację sektora pasażerskiego transportu kolejowego?
- 2) Jaki jest rozsądny termin dozwolonego przeniesienia płatnego urlopu nabytego w wymiarze czterech tygodni w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88, gdy okres nabycia prawa do płatnego urlopu wynosi jeden rok?
- 3) Czy stosowanie nieograniczonego terminu dozwolonego przeniesienia w braku postanowienia krajowego, wynikającego z przepisu prawa lub umowy, regulującego to przeniesienie, nie jest sprzeczne z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes d'Agen (Francja) w dniu 21 kwietnia 2022 r. – KH/Keolis Agen SARL

(Sprawa C-272/22)

(2022/C 424/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil de Prud'hommes d'Agen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: KH

Strona pozwana: Keolis Agen SARL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ma on bezpośrednie zastosowanie do stosunków pomiędzy prywatnym operatorem transportowym, któremu tylko powierzono świadczenie usług publicznych, a jego pracownikami, i to biorąc w szczególności pod uwagę liberalizację sektora pasażerskiego transportu kolejowego?
- 2) Jaki jest rozsądny termin dozwolonego przeniesienia płatnego urlopu nabytego w wymiarze czterech tygodni w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88, gdy okres nabycia prawa do płatnego urlopu wynosi jeden rok?

- 3) Czy stosowanie nieograniczonego terminu dozwolonego przeniesienia w braku postanowienia krajowego, wynikającego z przepisu prawa lub umowy, regulującego to przeniesienie, nie jest sprzeczne z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88?

(¹) Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes d'Agen (Francja) w dniu 21 kwietnia 2022 r. – BX/Keolis Agen SARL

(Sprawa C-273/22)

(2022/C 424/19)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil de Prud'hommes d'Agen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BX

Strona pozwana: Keolis Agen SARL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (¹) należy interpretować w ten sposób, że ma on bezpośrednie zastosowanie do stosunków pomiędzy prywatnym operatorem transportowym, któremu tylko powierzono świadczenie usług publicznych, a jego pracownikami, i to biorąc w szczególności pod uwagę liberalizację sektora pasażerskiego transportu kolejowego?
- 2) Jaki jest rozsądny termin dozwolonego przeniesienia płatnego urlopu nabytego w wymiarze czterech tygodni w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88, gdy okres nabycia prawa do płatnego urlopu wynosi jeden rok?
- 3) Czy stosowanie nieograniczonego terminu dozwolonego przeniesienia w braku postanowienia krajowego, wynikającego z przepisu prawa lub umowy, regulującego to przeniesienie, nie jest sprzeczne z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88?

(¹) Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes d'Agen (Francja) w dniu 21 kwietnia 2022 r. – FH/Keolis Agen SARL

(Sprawa C-274/22)

(2022/C 424/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil de Prud'hommes d'Agen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FH

Strona pozwana: Keolis Agen SARL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ma on bezpośrednie zastosowanie do stosunków pomiędzy prywatnym operatorem transportowym, któremu tylko powierzono świadczenie usług publicznych, a jego pracownikami, i to biorąc w szczególności pod uwagę liberalizację sektora pasażerskiego transportu kolejowego?
- 2) Jaki jest rozsądny termin dozwolonego przeniesienia płatnego urlopu nabytego w wymiarze czterech tygodni w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88, gdy okres nabycia prawa do płatnego urlopu wynosi jeden rok?
- 3) Czy stosowanie nieograniczonego terminu dozwolonego przeniesienia w braku postanowienia krajowego, wynikającego z przepisu prawa lub umowy, regulującego to przeniesienie, nie jest sprzeczne z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes d'Agen (Francja) w dniu 21 kwietnia 2022 r. – NW/Keolis Agen SARL

(Sprawa C-275/22)

(2022/C 424/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil de Prud'hommes d'Agen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NW

Strona pozwana: Keolis Agen SARL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ma on bezpośrednie zastosowanie do stosunków pomiędzy prywatnym operatorem transportowym, któremu tylko powierzono świadczenie usług publicznych, a jego pracownikami, i to biorąc w szczególności pod uwagę liberalizację sektora pasażerskiego transportu kolejowego?
- 2) Jaki jest rozsądny termin dozwolonego przeniesienia płatnego urlopu nabytego w wymiarze czterech tygodni w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88, gdy okres nabycia prawa do płatnego urlopu wynosi jeden rok?
- 3) Czy stosowanie nieograniczonego terminu dozwolonego przeniesienia w braku postanowienia krajowego, wynikającego z przepisu prawa lub umowy, regulującego to przeniesienie, nie jest sprzeczne z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 7 marca 2022 r. w sprawie T-382/21, the airscreen company GmbH & Co. KG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 12 maja 2022 r. przez the airscreen company GmbH & Co. KG

(Sprawa C-320/22 P)

(2022/C 424/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: the airscreen company GmbH & Co. KG (przedstawiciele: O. Spieker, D. Mienert, J. Selbmann, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Moviescreens Rental GmbH

Postanowieniem z dnia 28 września 2022 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i nakazał wnoszącej odwołanie pokrycie własnych kosztów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 16 maja 2022 r. – Centar za restrukturiranje i prodaju/PROM-VIDIJA d.o.o.

(Sprawa C-327/22)

(2022/C 424/23)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Centar za restrukturiranje i prodaju

Strona pozwana: PROM-VIDIJA d.o.o.

Pytanie prejudycjalne

Czy należy uznać, że zasada przewidziana w art. 121 Sudski poslovník (regulaminu postępowania przed sądami) i zarządzeniu Prezesa Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (apelacyjnego sądu gospodarczego Republiki Chorwacji) Su-918/21-19 z dnia 20 stycznia 2022 r., na podstawie której zakazuje się wysyłania orzeczeń sędziów, jeśli nie zostały one wydane w całkowitej zgodzie z kolejnością rozpatrywania spraw określonej w tym zarządzeniu, jest zgodna z art. 18 ust. 1. TUE i art. 47 Karty praw podstawowych?

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 23 marca 2022 r. w sprawie T-252/21, Anna Hrebenyuk/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 24 maja 2022 r. przez Annę Hrebenyuk

(Sprawa C-338/22 P)

(2022/C 424/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Anna Hrebenyuk (przedstawiciel: H.-J. Ruhl, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 22 września 2022 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i nakazał wnoszącej odwołanie pokrycie własnych kosztów.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 marca 2022 r. w sprawie T-315/21, Laboratorios Ern/EUIPO – Nordesta (APIAL), wniesione w dniu 25 maja 2022 r. przez Laboratorios Ern, SA

(Sprawa C-342/22 P)

(2022/C 424/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Laboratorios Ern, SA (przedstawiciel: I. Miralles Llorca, abogada)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Nordesta GmbH

Postanowieniem z dnia 28 września 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Laboratorios Ern, SA jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 13 lipca 2022 r. – Agentsia Patna infrastruktura/ Rakovoditel na upravlyavashtia organ na operativna programa „Transport” 2007–2013 i direktor na direktsia „Koordinatsia na programi i proekti” v Ministerstvoto na transporta

(Sprawa C-471/22)

(2022/C 424/26)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agentsia Patna infrastruktura

Druga strona postępowania: Rakovoditel na upravlyavashtia organ na operativna programa „Transport” 2007–2013 i direktor na direktsia „Koordinatsia na programi i proekti” v Ministerstvoto na transporta.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja Komisji Europejskiej z dnia 27 lipca 2021 r., C(2021) 5739 w sprawie anulowania części wkładu Funduszu Spójności do programu operacyjnego „Transport” 2007–2013 w ramach celu „Konwergencja” w Bułgarii, CCI2007BG161PO004 może – w świetle art. 296 ust. 3 TFUE i zasady dobrej administracji wynikającej z art. 41 karty – być ważna ze względu na wymogi dotyczące podstawy prawnej, uzasadnienia, kompletności i obiektywności przeprowadzonego badania?
- 2) Czy art. 100 rozporządzenia Rady nr 1083/2006 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że Komisja Europejska dla celów zgodności z prawem swoich decyzji nie musi ustalić, zbadać i zakwalifikować wszystkich okoliczności faktycznych istotnych w postępowaniu z prawnego punktu widzenia, lecz powinna ograniczyć swoją analizę do komunikacji i wymiany opinii lub informacji od państwa członkowskiego i wyciągnięcia wniosków wyłącznie na ich podstawie?

- 3) Czy w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, gdy istnieje prawomocny akt Komisji Europejskiej, w drodze którego zastosowano wobec państwa członkowskiego korektę finansową z powodu nieprawidłowości w wydatkowaniu środków Unii Europejskiej w ramach trzech różnych postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, właściwe organy krajowe, aby dokonać zgodnej z prawem korekty finansowej na podstawie art. 98 rozporządzenia nr 1083/2006, mają obowiązek przeprowadzenia własnego postępowania w celu stwierdzenia nieprawidłowości?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy należy założyć, że prawo osób do udziału w postępowaniu dotyczącym dokonywania korekty finansowej przez państwa członkowskie jest zagwarantowane zgodnie z prawem do dobrej administracji na podstawie art. 41 karty?
- 5) Czy art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, w której istnieje prawomocny akt Komisji Europejskiej dokonujący wobec państwa członkowskiego korekty finansowej z powodu nieprawidłowości w wydatkowaniu środków Unii Europejskiej w ramach trzech różnych postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, jest związany ustaleniami i wnioskami Komisji Europejskiej, gdy ma on orzekać w przedmiocie skargi na dokonanie korekty finansowej przez właściwy organ krajowy w odniesieniu do jednego z tych postępowań o udzielenie zamówienia, czy też z przytoczonego przepisu prawnego wynika, że w ramach wszechstronnego postępowania sądowego, przy użyciu wszystkich przewidzianych prawem środków, powinien on ustalić i zbadać prawnie istotne fakty i okoliczności sporu, aby w ten sposób znaleźć odpowiednie rozwiązanie prawne?
- 6) W razie udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi, że sąd krajowy jest związany decyzją Komisji Europejskiej, łącznie z jej ustaleniami faktycznymi, czy można przyjąć, że zagwarantowane są prawa osób, wobec których zastosowano korektę finansową, do skutecznego środka prawnego i do rzetelnego procesu sądowego na podstawie art. 47 karty?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. 2006, L 210, s. 25).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 14 lipca 2022 r. –
NO/Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-472/22)

(2022/C 424/27)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NO

Druga strona postępowania: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 TFUE (swoboda przedsiębiorczości) lub art. 63 TFUE (swobodny przepływ kapitału) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawnemu lub praktyce podatkowej państwa członkowskiego, zgodnie z którymi dla celów podatku od dochodów osoby fizycznej w tym państwie członkowskim ulga podatkowa, polegająca na opodatkowaniu 50 % zysku wynikającego ze zbycia udziałów w spółce, ma zastosowanie do zbycia udziałów w spółkach prawa krajowego, lecz nie do zbycia udziałów w spółkach utworzonych w innym państwie członkowskim?

- 2) Czy art. 49 TFUE (swoboda przedsiębiorczości) lub art. 63 TFUE (swobodny przepływ kapitału) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawnemu lub praktyce podatkowej państwa członkowskiego, zgodnie z którymi dla celów podatku od dochodów osoby fizycznej w tym państwie członkowskim ulga podatkowa, polegająca na opodatkowaniu 50 % zysku wynikającego ze zbycia udziałów w spółce, ma zastosowanie do zbycia udziałów w spółkach mających faktyczną siedzibę na terytorium krajowym, lecz nie do zbycia udziałów w spółkach mających faktyczną siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego?
- 3) Czy art. 49 TFUE (swoboda przedsiębiorczości) lub art. 63 TFUE (swobodny przepływ kapitału) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawnemu lub praktyce podatkowej państwa członkowskiego, zgodnie z którymi dla celów podatku od dochodów osoby fizycznej w tym państwie członkowskim ulga podatkowa, polegająca na opodatkowaniu 50 % zysku wynikającego ze zbycia udziałów w spółce, ma zastosowanie do zbycia udziałów w spółkach mających rezydencję podatkową na terytorium krajowym, lecz nie do zbycia udziałów w spółkach mających rezydencję podatkową na terytorium innego państwa członkowskiego?
- 4) Czy art. 49 TFUE (swoboda przedsiębiorczości) lub art. 63 TFUE (swobodny przepływ kapitału) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawnemu lub praktyce podatkowej państwa członkowskiego, zgodnie z którymi dla celów podatku od dochodów osoby fizycznej w tym państwie członkowskim ulga podatkowa, polegająca na opodatkowaniu 50 % zysku wynikającego ze zbycia udziałów w spółce, ma zastosowanie do zbycia udziałów w spółkach prowadzących działalność gospodarczą na terytorium krajowym, lecz nie do zbycia udziałów w spółkach prowadzących działalność gospodarczą na terytorium innego państwa członkowskiego?
- 5) Czy zasadę zakazującą praktyk stanowiących nadużycie należy interpretować w ten sposób, że ma ona zastosowanie do zbycia udziałów w spółce, takiego jak w niniejszej sprawie, które w istocie wywołuje skutek równoważny wypłacie dywidendy i którego forma prawna została wybrana przez podatnika w zasadniczym celu uzyskania korzyści podatkowej wynikającej z prawa krajowego i mającej zastosowanie ściśle do zysków kapitałowych ze sprzedaży papierów wartościowych w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, w których przyznanie podatnikowi rozpatrywanej ulgi podatkowej zależy od możliwości powołania się przez niego na swobodę przedsiębiorczości ustanowioną w art. 49 TFUE lub na swobodny przepływ kapitału ustanowiony w art. 63 TFUE oraz skorzystania przez niego z tych swobód?
- 6) Czy zasadę zakazującą praktyk stanowiących nadużycie należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, aby podatnik powołał się na swobodę przedsiębiorczości (zgodnie z art. 49 TFUE) lub na swobodny przepływ kapitału (zgodnie z art. 63 TFUE) i skorzystał z tych swobód w celu uzyskania przewidzianej w prawie krajowym korzyści podatkowej z tytułu zysków kapitałowych wynikających ze zbycia udziałów w spółce, w przypadku gdy głównie w celu uzyskania tej korzyści podatkowej podatnik ów dokonał transakcji, której skutek jest w istocie równoważny wypłacie dywidendy, takiej jak zbycie udziałów?
- 7) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy podatnik może powołać się na pewność prawa lub na uzasadnione oczekiwania, aby sprzeciwić się odmowie uznania zasad swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału na podstawie zasady zakazującej praktyk stanowiących nadużycie i uzasadnić w ten sposób ową praktykę stanowiącą nadużycie?
- 8) Czy zasadę zakazującą praktyk stanowiących nadużycie należy interpretować w ten sposób, że jej zastosowanie zależy od ustalenia, czy spełnione są przesłanki zastosowania ogólnego przepisu prawa krajowego, dotyczącego zwalczania nadużyć?
- 9) Czy zasadę zakazującą praktyk stanowiących nadużycie należy interpretować w ten sposób, że jej stosowanie zależy od powołania się na nią przez organy krajowe?
- 10) Czy zasadę zakazującą praktyk stanowiących nadużycie należy interpretować w ten sposób, że jej stosowanie zależy od przestrzegania przez krajowe organy podatkowe postępowania przewidzianego dla stosowania ogólnego przepisu prawa krajowego, dotyczącego zwalczania nadużyć?
- 11) Biorąc pod uwagę, że sąd krajowy ma ograniczone uprawnienia w zakresie oceny zgodności aktów podatkowych z prawem i orzeczenia o stwierdzeniu ich nieważności lub utrzymaniu ich w mocy w porządku prawnym, nie zastępując organu podatkowego, czy zasadę zakazującą praktyk stanowiących nadużycie należy interpretować w ten sposób, że sąd arbitrażowy jest uprawniony do zmiany kwalifikacji/zmiany definicji/zmiany oceny transakcji stanowiącej nadużycie i zastosowania odpowiednich przepisów krajowych do transakcji, która istniałaby zamiast niej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 22 lipca 2022 r. – Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais
(Interfel)/Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire**

(Sprawa C-501/22)

(2022/C 424/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État (Francja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais (Interfel)

Strona pozwana: Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 164 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że zezwala on na rozszerzenie porozumień branżowych, przewidujących uregulowania bardziej surowe niż te przyjęte w przepisach unijnych, nie tylko w dziedzinie „przepisów w zakresie produkcji”, o których mowa w lit. b) tego artykułu, ale również we wszystkich dziedzinach wskazanych w lit. a) oraz od lit. c) do lit. n), w przypadku których przewiduje on możliwość wystąpienia o rozszerzenie porozumienia branżowego, a w szczególności, czy w przypadku gdy przepisy unijne ustanawiają zasady wprowadzania do obrotu dla danej kategorii warzyw lub owoców, artykuł ten zezwala na przyjęcie bardziej rygorystycznych przepisów w formie porozumienia branżowego i ich rozszerzenie na wszystkie podmioty gospodarcze?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. 2013, L 347, s. 671).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 22 lipca 2022 r. – Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais
(Interfel)/Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire**

(Sprawa C-502/22)

(2022/C 424/29)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État (Francja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais (Interfel)

Strona pozwana: Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 164 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że zezwala on na rozszerzenie porozumień branżowych, przewidujących uregulowania bardziej surowe niż te przyjęte w przepisach unijnych, nie tylko w dziedzinie „przepisów w zakresie produkcji”, o których mowa w lit. b) tego artykułu, ale również we wszystkich dziedzinach wskazanych w lit. a) oraz od lit. c) do lit. n), w przypadku których przewiduje on możliwość wystąpienia o rozszerzenie porozumienia branżowego?

- 2) Czy w przypadku gdy dla danej grupy owoców lub warzyw nie istnieją szczególne uregulowania Unii, wykładni art. 164 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 należy dokonywać w ten sposób, że zezwala on na rozszerzenie porozumień branżowych przewidujących uregulowania bardziej surowe niż mające zastosowanie normy przyjęte przez Europejską Komisję Gospodarczą Organizacji Narodów Zjednoczonych, do których odsyła prawo europejskie.

(¹) Dz.U. 2013, L 347, s. 671.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 22 lipca 2022 r. – Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais
(Interfel)/Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire**

(Sprawa C-503/22)

(2022/C 424/30)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État (Francja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais (Interfel)

Strona pozwana: Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 164 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (¹) należy dokonywać w ten sposób, że zezwala on na rozszerzenie porozumień branżowych, przewidujących uregulowania bardziej surowe niż te przyjęte w przepisach unijnych, nie tylko w dziedzinie „przepisów w zakresie produkcji”, o których mowa w lit. b) tego artykułu, ale również we wszystkich dziedzinach wskazanych w lit. a) oraz od lit. c) do lit. n), w przypadku których przewiduje on możliwość wystąpienia o rozszerzenie porozumienia branżowego, a w szczególności czy w sytuacji gdy uregulowania unijne ustanawiają zasady wprowadzania do obrotu i pakowania dla danej klasy owoców lub warzyw, artykuł ten zezwala na przyjęcie bardziej rygorystycznych uregulowań w ramach porozumienia branżowego i na ich rozszerzenie na wszystkie podmioty gospodarcze?
- 2) Czy – przy założeniu, że odpowiedź na poprzednie pytanie byłaby różna w zależności od tego, czy chodziłoby o „zasady wprowadzania do obrotu” wymienione w [ust. 4] lit. [d] tego artykułu czy raczej o „minimalne normy w zakresie pakowania i prezentacji” wymienione w lit. k) tego samego [ustępu] – ustanowienie przedziałów wielkości służących zapewnieniu jednorodności produktów w tym samym opakowaniu, należy do zasad wprowadzania do obrotu czy do norm w zakresie pakowania i prezentacji?

(¹) Dz.U. 2013, L 347, s. 671.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 22 lipca 2022 r. – Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais
(Interfel)/Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire**

(Sprawa C-504/22)

(2022/C 424/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État (Francja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association interprofessionnelle des fruits et légumes frais (Interfel)

Strona pozwana: Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 164 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że zezwala on na rozszerzenie porozumień branżowych, przewidujących uregulowania bardziej surowe niż te przyjęte w przepisach unijnych nie tylko w dziedzinie „przepisów w zakresie produkcji”, o których mowa w lit. b) tego artykułu, ale również we wszystkich dziedzinach wskazanych w lit. a) oraz od lit. c) do lit. n), w przypadku których przewiduje on możliwość wystąpienia o rozszerzenie porozumienia branżowego?
- 2) Czy ustanowienie, po pierwsze, terminów zbiorów, a po drugie, terminów wprowadzania do obrotu, zalicza się do uregulowań, które mogą zostać ustanowione w ramach porozumienia branżowego i rozszerzone na inne podmioty na podstawie art. 164 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r., a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy ustanowienie takich terminów zbiorów i wprowadzania do obrotu stanowi „przepisy w zakresie produkcji”, o których mowa w lit. b) tego artykułu, czy też – jak to przewidywał uprzednio załącznik XVIa do rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ⁽²⁾ ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych – „przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu” obecnie wymienione w lit. d) tego samego artykułu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. 2013, L 347, s. 671).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. 2007, L 299, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 25 lipca 2022 r. – Deco
Proteste – Editores Lda/Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-505/22)

(2022/C 424/32)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deco Proteste – Editores Lda

Druga strona postępowania: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) W sytuacji, gdy przy wykupie prenumeraty czasopism nowym prenumeratorom wręczany jest prezent (gadżet), czy w rozumieniu art. 16 dyrektywy VAT ⁽¹⁾ jego wręczenie należy uznać:
 - a) za nieodpłatną dostawę, odrębną od transakcji związanej z prenumeratą czasopism,
czy
 - b) za część jednej transakcji o odpłatnym charakterze,
czy też
 - c) za część pakietu handlowego, na który składają się transakcja główna (prenumerata czasopisma) i transakcja dodatkowa (wręczenie prezentu), przy czym ta ostatnia jest uważana za odpłatną dostawę o charakterze pomocniczym w stosunku do prenumeraty czasopisma?

- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi, że chodzi o nieodpłatną dostawę, czy z pojęciem „wykorzystania [...] [towarów] stanowiących prezenty o niskiej wartości”, o którym mowa w art. 16 akapit drugi dyrektywy VAT, zgodne jest ustalenie rocznego limitu łącznej wartości prezentów wynoszącego pięć tysięcy obrotu podatnika w poprzednim roku (oprócz limitu wartości jednostkowej)?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy wspomniany udział wynoszący pięć tysięcy obrotu podatnika w poprzednim roku należy uznać za tak niski, że pozbawia on art. 16 akapit drugi dyrektywy VAT skuteczności?
- 4) Czy wspomniany limit wynoszący pięć tysięcy obrotu podatnika w poprzednim roku narusza zasady neutralności, równego traktowania lub niedyskryminacji i proporcjonalności, biorąc pod uwagę również cele, dla których został ustanowiony?

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 27 lipca 2022 r. – KL, PO/Administrația Județeană a Finanțelor Publice Braşov

(Sprawa C-508/22)

(2022/C 424/33)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący o wznowienie postępowania: KL, PO

Druga strona postępowania: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Braşov

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej (art. 110 TFUE) można interpretować w ten sposób, że kwota podatku zakazanego na mocy prawa Unii jest włączana do wartości pojazdu i [wierzytelność z tytułu tego podatku] może zostać przeniesiona wraz z prawem własności tego pojazdu na rzecz nabywców będących osobami trzecimi?
- 2) Czy wykładnia [art.] 110 TFUE stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to zawarte w art. 1 [Ordonanța de Urgență a Guvernului (rumuńskiego nadzwyczajnego dekrety z mocą ustawy)] nr 52/2017 [privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule (w sprawie zwrotu kwot stanowiących podatek specjalny od samochodów osobowych i pojazdów mechanicznych, podatek od zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów mechanicznych, podatek od emisji zanieczyszczeń z pojazdów mechanicznych oraz winietę ekologiczną dla pojazdów mechanicznych)], zgodnie z którym zwrot podatku zakazanego na mocy prawa Unii może nastąpić jedynie na rzecz podatnika, który go zapłacił, nie zaś na rzecz kolejnych nabywców pojazdu, za który podatek został zapłacony, jeżeli podatek nie został zwrócony osobie, która go zapłaciła?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 28 lipca 2022 r. – Romaqua Grup SA/ Societatea Națională Apele Minerale, Agenția Națională pentru Resurse Minerale

(Sprawa C-510/22)

(2022/C 424/34)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Romaqua Grup SA

Strona pozwana: Societatea Națională Ape Minerale, Agenția Națională pentru Resurse Minerale

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 106 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, które utrzymują pierwotne, a nie na warunkach konkurencji, bezpośrednie udzielenie spółce należącej w całości do państwa koncesji na wydobywanie wód mineralnych ze źródeł w drodze kolejnych i nieograniczonych przedłużeń koncesji wyłącznych (pozostających do dyspozycji spółki państwowej)?
- 2) Czy art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 49, art. 119 TFUE i art. 3 dyrektywy 2009/54/WE w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak wyżej wspomniane przepisy będące przedmiotem postępowania głównego, które ustanawiają nieuzasadnione ograniczenie swobody prowadzenia działalności gospodarczej i swobody przedsiębiorczości?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (Dz.U. 2009, L 164, s. 45).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 3 sierpnia 2022 r. – J.M.P./AP Assistenzprofis GmbH**

(Sprawa C-518/22)

(2022/C 424/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J.M.P.

Strona przeciwna: AP Assistenzprofis GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 7 i/lub art. 2 ust. 5 dyrektywy 2000/78/WE⁽¹⁾ – w świetle wymogów Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w świetle art. 19 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych – można interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak zaistniała w postępowaniu głównym bezpośrednia dyskryminacja ze względu na wiek może być uzasadniona?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne ramy równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Apelativen sad Veliko
Tarnovo (Bułgaria) w dniu 4 sierpnia 2022 r. – UT/SO**

(Sprawa C-523/22)

(2022/C 424/36)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Apelativen sad Veliko Tarnovo

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżony: UT

Oskarżyciel posiłkowy i powód cywilny: SO

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy definicję instytucji kredytowej w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽¹⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 należy interpretować w ten sposób, że udzielenie kredytu musi odbywać się wyłącznie ze środków, które zostały przyjęte w formie depozytów lub innych funduszy podlegających zwrotowi od klientów czy też instytucja kredytowa może udzielać kredytów również ze środków z innych źródeł?
- 2) W jaki sposób należy dokonywać interpretacji pojęcia „aktu, wydanego w jakiegokolwiek formie przez organy, na mocy którego udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 42 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012, i czy obejmuje ono zarówno zatwierdzający system zezwoleń, jak i zatwierdzający system rejestracji transakcji kredytowych?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 176, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla
Warszawy – Śródmieścia w Warszawie (Polska) w dniu 9 sierpnia 2022 r. – Getin Noble Bank i in.**

(Sprawa C-531/22)

(2022/C 424/37)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Getin Noble Bank S.A., TF, C2, PI

Uczestnicy postępowania: TL, EOS, Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, MG, Komornik Sądowy AC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ oraz zasady pewności prawa, niewzruszalności prawomocnych orzeczeń sądowych, skuteczności i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które przewidują, że sąd krajowy nie może dokonać z urzędu kontroli nieuczciwych warunków zawartych w umowie i wyciągnąć z tego konsekwencji w sytuacji, kiedy prowadzi nadzór nad postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez komornika sądowego na podstawie prawomocnego i opatrzonego klauzulą wykonalności nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu, w którym nie przeprowadza się dowodów?
- 2) Czy art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i 2 oraz art. 8 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, art. 47 Karty praw podstawowych oraz zasady pewności prawa, skuteczności, proporcjonalności i prawa do bycia wysłuchanym przez sąd należy interpretować w ten

sposób, że stoją one na przeszkodzie sądowej wykładni przepisów prawa krajowego, zgodnie z którą wpis nieuczciwego warunku umownego do rejestru klauzul niedozwolonych powoduje uznanie tego warunku za nieuczciwy w każdym postępowaniu z udziałem konsumenta, w tym także:

- co do innego przedsiębiorcy niż ten, przeciwko któremu toczyło się postępowanie o wpis nieuczciwego warunku umownego do rejestru klauzul niedozwolonych,
- co do postanowienia, którego brzmienie nie jest identyczne pod względem językowym, ale posiada taki sam sens i wywołuje jednakowe skutki wobec konsumenta?

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 15 sierpnia 2022 r. – Air Europa Lineas Aereas/VO, GR

(Sprawa C-545/22)

(2022/C 424/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Air Europa Lineas Aereas

Druga strona postępowania apelacyjnego: VO, GR

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹) należy interpretować w ten sposób, że odwołanie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, jeżeli po wybuchu globalnej pandemii COVID-19 i z powodu załamania się światowego ruchu lotniczego przewoźnik lotniczy drastycznie ogranicza, poczynając od marca 2020 r., swój rozkład lotów z braku popytu na loty i w celu ochrony zdrowia załogi i pilota oraz odwołuje wiele lotów, nie będąc zmuszonym do takiego odwołania przez środki administracyjne, takie jak zamknięcie lotnisk, zakaz lotów lub zakaz wjazdu?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Fondi (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2022 r. – M.M./Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Sprawa C-548/22)

(2022/C 424/39)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Fondi

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: M.M.

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 17, 31, 34 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽¹⁾, klauzula 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽²⁾, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. ⁽³⁾, a także klauzula 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽⁴⁾, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego takiego jak przewidziany przez art. 29 [dekretu ustawodawczego] nr 116 z dnia [13] lipca 2017 r., w brzmieniu ustalonym przez art. 1 ust. 629 ustawy nr 234 z dnia 30 grudnia 2021 r., przewidującemu automatyczne zrzeczenie się z mocy prawa wszelkich roszczeń dotyczących wdrożenia wspomnianych dyrektyw, wraz z utratą wszelkiej innej ochrony wynagrodzenia, zatrudnienia i ochrony socjalnej gwarantowanej przez prawo europejskie:

- w przypadku zwykłego złożenia przez honorowego funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości, jako europejskiego pracownika zatrudnionego na czas określony i w niepełnym wymiarze godzin, porównywalnego z zawodowym funkcjonariuszem wymiaru sprawiedliwości jako europejskim pracownikiem zatrudnionym na czas nieokreślony i w pełnym wymiarze godzin, wniosku o udział w procedurach stabilizacji, które są jedynie formalnym wdrożeniem klauzuli 5 pkt 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70,
- albo w przypadku uzyskania negatywnego wyniku w rzeczonych procedurach lub niezłożenia wniosku wraz z otrzymaniem wynagrodzenia w wysokości oczywiście nieodpowiedniej i nieproporcjonalnej do szkód poniesionych z tytułu niewdrożenia wspomnianych dyrektyw?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. 1998, L 14, s. 9.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie rozszerzenia dyrektywy 97/81/WE w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) na Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Dz.U. 1998, L 131, s. 10).

⁽⁴⁾ Dz.U. 1999, L 175, s. 43.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd – Burgas
(Bułgaria) w dniu 25 sierpnia 2022 r. – JD/OB**

(Sprawa C-562/22)

(2022/C 424/40)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd – Burgas

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: JD

Strona pozwana: OB

Pytania prejudycjalne

Na podstawie art. 19 ust. 3 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej, art. 267 akapit pierwszy lit. b) i art. 267 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, czy rozpatrywane w postępowaniu głównym przepisy Republiki Bułgarii jako państwa członkowskiego, w których wskazano jako warunek nabywania prawa własności gruntów rolnych w Bułgarii wymóg przebywania na terytorium państwa członkowskiego w pięcioletnim okresie, stanowią ograniczenie niezgodne z art. 18 TFUE, art. 49 TFUE, art. 63 TFUE i art. 345 TFUE?

W szczególności czy wspomniany wymóg dotyczący nabywania własności stanowi nieproporcjonalny środek, który co do istoty narusza zakaz dyskryminacji oraz zasady swobodnego przepływu kapitału i swobody przedsiębiorczości określone w art. 18 TFUE, art. 49 TFUE, art. 63 TFUE i art. 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 26 sierpnia 2022 r. – A, B i stowarzyszenie C/Skatteministeriet

(Sprawa C-573/22)

(2022/C 424/41)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A, B i stowarzyszenie C

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 370 w związku z załącznikiem X część A pkt 2 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zezwala on państwom członkowskim, które są jego adresatami, na opodatkowanie VAT ustawowej opłaty za abonament medialny, która służy finansowaniu niekomercyjnej działalności publicznych instytucji radia i telewizji, pomimo braku „odpłatnego świadczenia usług” w rozumieniu art. 2 ust. 1 owej dyrektywy?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze wnosi się o udzielenie przez Trybunał odpowiedzi na następujące pytania prejudycjalne:

- 2) Czy art. 370 w związku z załącznikiem X część A pkt 2 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przysługująca państwu członkowskiemu możliwość opodatkowania VAT ustawowej opłaty za abonament medialny, o której mowa w pytaniu pierwszym, może zostać utrzymana, jeżeli, po wejściu w życie, w dniu 1 stycznia 1978 r., dyrektywy 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (szóstej dyrektywy) ⁽²⁾, państwo członkowskie zmieniło system abonamentowy w ten sposób, iż przestało naliczać opłatę abonamentową za posiadanie odbiorników radiowych i telewizyjnych, natomiast zaczęło naliczać opłatę abonamentową za posiadanie dowolnego urządzenia umożliwiającego bezpośredni odbiór programów i usług audiowizualnych, w tym smartfonów, komputerów itp.?
- 3) Czy art. 370 w związku z załącznikiem X część A pkt 2 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przysługująca państwu członkowskiemu możliwość opodatkowania VAT ustawowej opłaty za abonament medialny, o której mowa w pytaniu pierwszym, może zostać utrzymana, jeżeli, po wejściu w życie, w dniu 1 stycznia 1978 r., dyrektywy 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do

podatków obrotowych (szóstej dyrektywy), państwo członkowskie zmieniło system abonamentowy w ten sposób, iż mniejsza część środków pochodzących z opłaty abonamentowej jest, według uznania ministra kultury, wykorzystywana w celu finansowania: (i) instytucji radia i telewizji, które otrzymują dotacje publiczne, lecz same nie są instytucjami publicznymi; oraz (ii) organizacji medialnych i kinematograficznych, które przyczyniają się do świadczenia radiowych i telewizyjnych usług nadawczych, lecz same ich nie świadczą?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. 1977, L 145, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd
(Bułgaria) w dniu 26 sierpnia 2022 r. – postępowanie karne przeciwko CI, VF, DY**

(Sprawa C-574/22)

(2022/C 424/42)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

CI,

VF,

DY

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy rozporządzenia (WE) nr 273/2004 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, dopełniające przepis blankietowy art. 354a Nakazatelen kodeks (kodeksu karnego) w związku z art. 3 ust. 4 Zakon za kontrol wyrchu narkotycznite wesztestwa i prekursorite (ustawy o kontroli środków odurzających i prekursorów narkotykowych), zezwalają na uznanie osoby za winną posiadania substancji sklasyfikowanej w kategorii 3 załącznika I, a konkretnie kwasu solnego (kwasu chlorowodorowego) w ilości 585 mililitrów (0,585 litra)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych (Dz.U. 2004, L 47, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 7 września 2022 r. – postępowanie karne przeciwko MV**

(Sprawa C-583/22)

(2022/C 424/43)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

MV

przy udziale: Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle zasady równego traktowania wynikającej z art. 3 ust. 1 decyzji ramowej 2008/675/WSiSW⁽¹⁾ i przy uwzględnieniu art. 3 ust. 5 tej decyzji ramowej w sytuacji uzasadniającej orzeczenie kary łącznej na podstawie wyroków skazujących wydanych w Niemczech i w innym państwie członkowskim Unii można za przestępstwo popełnione na terytorium krajowym orzec karę także wtedy, gdyby hipotetyczne uwzględnienie kary orzeczonej w innym państwie członkowskim prowadziło do przekroczenia dopuszczalnego na podstawie prawa niemieckiego maksymalnego wymiaru kary łącznej obejmującej ograniczone czasowo kary pozbawienia wolności?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy uwzględnienie kary orzeczonej w innym państwie członkowskim, przewidziane w art. 3 ust. 5 zdanie drugie decyzji ramowej 2008/675, powinno nastąpić w taki sposób, aby negatywny skutek wynikający z braku możliwości wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym został – zgodnie z określonymi w prawie niemieckim zasadami określania wymiaru kary łącznej – konkretnie wykazany i uzasadniony na etapie określania wymiaru kary za przestępstwo popełnione na terytorium krajowym?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. 2008, L 220, s. 32).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu
22 czerwca 2022 r. w sprawie T-657/20, Ryanair/Komisja (Finnair II; Covid-19), wniesione w dniu
7 września 2022 r. przez Ryanair DAC**

(Sprawa C-588/22 P)

(2022/C 424/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ryanair DAC (przedstawiciele: V. Blanc i F.-C. Laprévote, avocats, D. Pérez de Lamo i S. Rating, abogados, E. Vahida, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Francuska, Republika Finlandii

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszącego odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie na podstawie art. 263 i 264 TFUE nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2020) 3970 final z dnia 9 czerwca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57410 (2020/N) – Finlandia COVID-19: Dokapitalizowanie Finnaira;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie, a także orzeczenie, że interwencji w pierwszej instancji i w niniejszym odwołaniu (o ile przystąpią) pokrywają własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi na jego poparcie cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sposób przeinaczył okoliczności faktyczne, odrzucając istnienie „poważnych wątpliwości” co do błędnego zastosowania ram tymczasowych i art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sposób przeinaczył okoliczności faktyczne, odrzucając istnienie „poważnych wątpliwości” co do naruszenia zasad niedyskryminacji i proporcjonalności.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sposób przeinaczył okoliczności faktyczne, odrzucając istnienie „poważnych wątpliwości” co do naruszenia podstawowych swobód przedsiębiorczości i świadczenia usług.

Zarzut czwarty: Sąd i Komisja nie przedstawiły wystarczającego uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-599/22)

(2022/C 424/45)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou, B. Sasinowska i G. Wilms)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie podejmując niezbędnych działań w celu zapewnienia, aby wyznaczona przez nią instytucja zapewniająca służby ruchu lotniczego („instytucja ATS”) zastosowała się do art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 29/2009 ⁽¹⁾, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 29/2009.
- Obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Grecka zwlekała ponad trzy lata z zastosowaniem się do rozporządzenia nr 29/2009 w zakresie zapewnienia świadczenia usług łącza danych w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 29/2009 z dnia 16 stycznia 2009 r. ustanawiające wymogi dla usług łącza danych w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (Tekst mający znaczenie dla EOG), (Dz.U. 2009, L 13, s. 3).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 6 lipca 2022 r. w sprawie T-280/18, ABLV Bank/SRB, wniesione w dniu 16 września 2022 r. przez ABLV Bank AS w likwidacji

(Sprawa C-602/22 P)

(2022/C 424/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ABLV Bank AS w likwidacji (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku,

- stwierdzenie nieważności decyzji SRB z dnia 23 lutego 2018 r. w odniesieniu do wnoszącej apelację i jej luksemburskiej spółki zależnej,
- nakazanie SRB zapłatę kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołania i kosztów niniejszego odwołania, oraz
- w zakresie, w jakim Trybunał nie jest właściwy do orzekania w niniejszej sprawie, o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi cztery podstawy odwołania.

Pierwsza podstawa odwołania: Sąd nieprawidłowo zinterpretował i zastosował art. 18 rozporządzenia o SRM⁽¹⁾ i popełnił szereg związanych z tym błędów i faktycznych zniekształceń. Strona wnosząca odwołanie twierdzi:

- że Sąd nie zachował dokładnego rozgraniczenia kompetencji SRB ustalonych w art. 18 rozporządzenia SRB, który stanowi, iż SRB może przyjąć działania ze skutkiem wiążącym na zewnątrz jeżeli zostały spełnione trzy przesłanki z art. 18 rozporządzenia o SRM i jeżeli Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej nie wyraża sprzeciwu w tym zakresie;
- że brak jest podstaw w tekście art. 18 rozporządzenia o SRM dla przyjęcia, iż SRB może przyjąć działania ze skutkiem wiążącym na zewnątrz, jeżeli zostały spełnione tylko dwie przesłanki;
- że SRB w rzeczywistości uznała swój błąd przyjmując inne stanowisko w najnowszych analogicznych sprawach;
- że Sąd nie zbadał w pełni zgodności z prawem zaskarżonych decyzji (SRB/EES/2018/09 and SRB/EES/2018/10 z dnia 23 lutego 2018 r.) w ten sposób, że nie ustalił, w jaki sposób zgodnie z dokonaną przez Sąd wykładnią zaskarżonych decyzji sytuacja prawna wnoszącej odwołanie i jej spółki zależnej uległa zmianie;
- że Sąd zniekształcił jasną treść zaskarżonych decyzji poprzez brak przyznania, że zawierały one postanowienia o likwidacji wnoszącej odwołanie i jej spółki zależnej; oraz
- że Sąd dopuścił się w związku z tym kilku błędów, ponieważ min. pomylił zaskarżone decyzje z działaniami, jakie SRB kieruje do krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu wdrożenia zaskarżonych decyzji.

Druga podstawa odwołania: Sąd dopuścił się kilku naruszeń prawa i procedury, jak również zniekształceń w odniesieniu do ustaleń faktycznych. Wnosząca odwołanie twierdzi:

- że Sąd zniekształcił treść akt, twierdząc, że doszło do oceny zagrożenia upadłością lub znajdowania się na progu upadłości, bez wspomnienia o tym, że SRB wyraźnie stwierdziła w swojej obronie, iż nie doszło do takiej oceny, i
- że odnośnie tego samego kontekstu Sąd dopuścił się innych związanych z tym naruszeń i zniekształceń, jak również pominięcia w odniesieniu do argumentów wnoszącej odwołanie, min. przez to, że nie odniósł się do skutków moratorium o zaprzestaniu płacenia zobowiązań oraz że dokonał nieprawidłowej wykładni pojęcia płynności w rozumieniu art. 18 rozporządzenia o SRM.

Trzecia podstawa odwołania: Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa, błędów w ustaleniach faktycznych oraz nie odniósł się do zarzutów wnoszącej odwołanie dotyczących powiadomienia FinCEN (Financial Crimes Enforcement Network) i następujących po nim stwierdzeń w wyniku ustaleń łotewskiego urzędu antykorupcyjnego.

Czwarta podstawa odwołania: Sąd popełnił błąd w ustaleniu, iż skarga o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w odniesieniu do spółki zależnej wnoszącej odwołanie jest niedopuszczalna. Wnosząca odwołanie twierdzi, iż Sąd błędnie przyjął, iż zaskarżone decyzje nie powinny być interpretowane zgodnie z publicznymi informacjami obowiązującymi w czasie zaskarżonej decyzji i że znaczenie ma tylko tekst, który został przekazany przez SRB krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dla celów wykonania zaskarżonych decyzji, oraz że w każdym razie Sąd dokonał zniekształcenia jasnej treści tego tekstu.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 września 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Malty

(Sprawa C-622/22)

(2022/C 424/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Sasinowska i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podejmując środków niezbędnych do zapewnienia, że wyznaczona przez nią instytucja ATS jest zgodna z art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 29/2009 (¹), Republika Malty uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. TUE w związku z art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 29/2009; oraz
- obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Malty od ponad 3 lat nie przestrzega przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 29/2009 z dnia 16 stycznia 2009 r. ustanawiającego wymogi dla usług łącza danych w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 29/2009 z dnia 16 stycznia 2009 r. ustanawiające wymogi dla usług łącza danych w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (Dz.U. 2009, L 13, s. 3.; sprostowanie Dz.U. 2009, L 104, s. 58).

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2022 r. – Vleuten Insects i New Generation Nutrition/Komisja

(Sprawa T-500/22)

(2022/C 424/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżące: Vleuten Insects (Hoogeloon, Niderlandy), New Generation Nutrition (Helvoirt, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat N. Carbonnelle)

Pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 2 czerwca 2022 r. o zakończeniu postępowania w sprawie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu *Alphitobius diaperinus* larwa jako nowej żywności bez aktualizacji unijnego wykazu nowej żywności ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 6 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji 2017/2469 ⁽²⁾, w zakresie, w jakim decyzja została wydana z pominięciem przewidzianych w tym przepisie wymogów i gwarancji proceduralnych, przez co jest ona niezgodna z prawem.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i art. 41 karty praw podstawowych, a w szczególności:
 - naruszenia obowiązku rzetelnego postępowania oraz zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań (część pierwsza zarzutu drugiego);
 - naruszenia mających zastosowanie wymogów proceduralnych oraz obowiązku prawnie dopuszczalnego uzasadnienia (część druga zarzutu drugiego); oraz
 - naruszenia zasady proporcjonalności (część trzecia zarzutu drugiego).

3. Zarzut trzeci – podniesiony tytułem ewentualnym – w ramach którego w razie nieuwzględnienia ani zarzutu pierwszego, ani zarzutu drugiego skarżące podnoszą oparty na art. 277 TFUE zarzut niezgodności z prawem w stosunku do art. 10 ust. 6 rozporządzenia 2015/2283 ⁽¹⁾ i art. 6 rozporządzenia wykonawczego Komisji 2017/2469, twierdząc, że z powodu naruszenia zasady pewności prawa i zasady równego traktowania przepisy te nie są wiążące.

⁽¹⁾ Dokument C(2022)3478

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2469 z dnia 20 grudnia 2017 r. określające wymogi administracyjne i naukowe dotyczące wniosków, o których mowa w art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2283 w sprawie nowej żywności (Dz.U. 2017, L 351, s. 64).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2283 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie nowej żywności, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1852/2001 (Dz.U. 2015, L 327, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2022 r. – QW/Komisja

(Sprawa T-550/22)

(2022/C 424/49)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: QW (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, advogadas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy spełnienia przesłanek zgodności Schematu III na rzecz Zona Franca de Madeira, w szczególności odnośnie do pochodzenia zysków i utworzenia i utrzymania stanowisk pracy w regionie.
2. Zarzut drugi dotyczący nieuzasadnionego opóźnienia reakcji Komisji.
3. Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego braku spełnienia obowiązku uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący prawa do sprawiedliwego procesu.
5. Zarzut piąty dotyczący ochrony uzasadnionych oczekiwań.
6. Zarzut szósty dotyczący zasady pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2022 r. – QY/Komisja**(Sprawa T-551/22)**

(2022/C 424/50)

*Język postępowania: portugalski***Strony***Strona skarżąca:* QY (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.*

1. Zarzut pierwszy dotyczy spełnienia przesłanek zgodności schematu III w Zona Franca da Madeira, w szczególności w odniesieniu do pochodzenia zysków i utworzenia i utrzymania miejsc zatrudnienia w regionie.
2. Zarzut drugi dotyczy nieuzasadnionej spóźnionej reakcji Komisji.
3. Zarzut trzeci dotyczy niewystarczającego wykonania obowiązku uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczy prawa do sprawiedliwego procesu.
5. Zarzut piąty dotyczy ochrony uzasadnionych oczekiwań.
6. Zarzut szósty dotyczy zasady ochrony pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2022 r. – RC/Komisja Europejska**(Sprawa T-553/22)**

(2022/C 424/51)

*Język postępowania: portugalski***Strony***Strona skarżąca:* RC (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy spełnienia przesłanek zgodności schematu III w Zona Franca da Madeira, w szczególności w odniesieniu do pochodzenia zysków i utworzenia i utrzymania miejsc zatrudnienia w regionie.
2. Zarzut drugi dotyczy nieuzasadnionej spóźnionej reakcji Komisji.
3. Zarzut trzeci dotyczy niewystarczającego wykonania obowiązku uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczy prawa do sprawiedliwego procesu.
5. Zarzut piąty dotyczy ochrony uzasadnionych oczekiwań.
6. Zarzut szósty dotyczy zasady ochrony pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2022 r. – House Foods Group/CPVO (SK20)**(Sprawa T-556/22)**

(2022/C 424/52)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: House Foods Group, Inc. (Osaka, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci G. Würtenberger i T. Wuttke)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Dane dotyczące postępowania przed CPVO

Sporne wspólnotowe prawo do ochrony odmiany roślin: SK20 – Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin nr 2017/3314

Zaskarżona decyzja: Decyzja Izby Odwoławczej CPVO z dnia 1 lipca 2022 r. w sprawie A 018/2021

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie CPVO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94;
- Naruszenie art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94;
- Naruszenie art. 76 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94;
- Naruszenie art. 81 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94.

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2022 r. – Fachverband Eisenhüttenschlacken/Komisja**(Sprawa T-560/22)**

(2022/C 424/53)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Fachverband Eisenhüttenschlacken eV (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokat G. Franßen i profesor C. Koenig)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/973 z dnia 14 marca 2022 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1009 poprzez ustanowienie kryteriów efektywności agronomicznej i bezpieczeństwa stosowania produktów ubocznych w produktach nawozowych UE oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący sprzecznego z prawem Unii przekroczenia zakresu delegacji bądź nadużycia delegacji przez pozwaną poprzez wydanie art. 2 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/973 ⁽¹⁾ na podstawie upoważnienia zawartego w art. 42 ust. 7 zdanie pierwsze rozporządzenia (UE) 2019/1009 ⁽²⁾

Zgodnie z art. 42 ust. 7 zdanie pierwsze rozporządzenia (UE) 2019/1009 pozwana mogła przyjąć akty delegowane wyłącznie do celów efektywności agronomicznej i bezpieczeństwa. Natomiast pozwana ustaliła w art. 2 ust. 3 lit. a) i c) rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/973 wartości dopuszczalne dla całkowitego chromu i wanadu do celów ochrony zdrowia i środowiska. Ustalenie wartości dopuszczalnych dla całkowitego chromu i wanadu nie wchodzi w zakres podstawy upoważnienia zawartej w art. 42 ust. 7 zdanie pierwsze rozporządzenia (UE) 2019/1009.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady ostrożności przewidzianej w art. 42 ust. 7 zdanie drugie rozporządzenia (UE) 2019/1009 z powodu nieuwzględnienia aktualnego stanu dowodów naukowych

Przyjmując art. 2 ust. 3 lit. a) i c) rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/973, pozwana nie ustaliła, nie przeanalizowała i nie oceniła najnowszych dowodów naukowych ani nie oparła na nich swojej decyzji w sprawie wydania rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/973.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady inkwizycyjności, w szczególności ciążącego na pozwanej obowiązku polegającego na ustaleniu i uwzględnieniu najnowszego stanu dowodów naukowych

Pozwana nie ustaliła wystarczająco najnowszego stanu dowodów naukowych i nie uwzględniła go w chwili podejmowania decyzji w sprawie wydania rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/973.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa z powodu nieuwzględnienia najnowszego stanu dowodów naukowych

Przedsiębiorstwa, których dotyczy rozporządzenie delegowane (UE) 2022/973, miały zaufanie co do tego, że pozwana będzie regulować tylko takie kryteria, które można wywieść fachowo z najnowszych dowodów naukowych. Ponadto oczekiwały one, że pozwana ustali jedynie kryteria efektywności agronomicznej i bezpieczeństwa. Wartości dopuszczalne dla całkowitego chromu i wanadu nie stanowią kryteriów efektywności agronomicznej i bezpieczeństwa. Adresaci art. 2 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/973 nie mogli przewidzieć ustalenia wartości dopuszczalnych dla całkowitego chromu i wanadu.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia wymogu proporcjonalności w związku z zakazaniem nawozów zawierających wapń z przemysłu hutniczego poprzez przyjęcie art. 2 ust. 3 lit. a) i c) rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/973

Ustalane przez pozwaną wartości dopuszczalne dla całkowitego chromu i wanadu nie uwzględniają wymogu proporcjonalności przewidzianego w art. 5 ust. 1 zdanie drugie i ust. 4 TUE, ponieważ wartości dopuszczalne wyłączają nawozy zawierające wapń z przemysłu hutniczego z prawa Unii Europejskiej dotyczącego produktów nawozowych, co zdaniem strony skarżącej będzie mogło mieć pod wieloma względami negatywny wpływ na środowisko, zdrowie ludzkie, zwierzęta i rośliny, interes publiczny w bezpiecznym i niedrogim zaopatrywaniu w nawozy i żywność oraz na interesy producentów i dystrybutorów.

6. Zarzut szósty dotyczący formalnego obowiązku uzasadnienia przez pozwaną

Ustalenie wartości dopuszczalnych dla całkowitego chromu i wanadu nie jest wystarczająco uzasadnione w motywach rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/973. Zdaniem strony skarżącej pozwana nie ujawniła decydujących (istotnych) okoliczności, na podstawie których ustaliła te wartości dopuszczalne. Uzasadniła ona ustalenie wartości dopuszczalnych aspektami związanymi z ochroną zdrowia i środowiska. Nie zastosowała ona natomiast kryteriów efektywności agronomicznej i bezpieczeństwa wymaganych zgodnie z podstawą upoważnienia zawartą w art. 42 ust. 7 zdanie pierwsze rozporządzenia (UE) 2019/1009. Elementy uzasadnienia, które można wywieść z przedstawionych rozważań, są tym samym niewystarczające i niekompletne już pod względem formalnym. Przedstawienie uzasadnienia nie czyni zadość obowiązkowi uzasadnienia przewidzianemu w art. 296 akapit drugi TFUE.

7. Zarzut siódmy dotyczący materialnej nieprawidłowości i niekompletności uzasadnienia, która wynika z materialnej nieprawidłowości i niekompletności sposobu, za pomocą którego zostały ustalone pod względem technicznym wartości dopuszczalne dla całkowitego chromu i wanadu

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/973 z dnia 14 marca 2022 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1009 poprzez ustanowienie kryteriów efektywności agronomicznej i bezpieczeństwa stosowania produktów ubocznych w produktach nawozowych UE (Dz.U. 2022, L 167, s. 29).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1009 z dnia 5 czerwca 2019 r. ustanawiające przepisy dotyczące udostępniania na rynku produktów nawozowych UE, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 i (WE) nr 1107/2009 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2003/2003 (Dz.U. 2019, L 170, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 września 2022 r. – VP/Cedefop

(Sprawa T-563/22)

(2022/C 424/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VP (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 17 grudnia 2021 r. o niewykonaniu punktów 1) i 2) sentencji wyroku Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-187/18 VP/Cedefop;
- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie nieprzedłużenia ze skarżącym umowy o pracę na czas nieokreślony poczynwszy od dnia 16 listopada 2017 r.;

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 czerwca 2022 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 3 marca 2022 r. na decyzję z dnia 17 grudnia 2021 r.;
- zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącą, oszacowaną ex aequo et bono na 100 000 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że decyzja strony pozwanej o niewykonywaniu zasadniczych punktów 1) i 2) wyroku Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-187/18 VP/*Cedefop* i w konsekwencji o nieprzedłużeniu ze stroną skarżącą umowy o pracę stanowi naruszenie obowiązku wykonania wyroku w sprawie C-187/18 z dnia 16 grudnia 2020 r., mającego podstawę w art. 266 TFUE, oraz jest obciążona oczywistym błędem w ocenie.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że strona pozwana uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi staranności.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia przez pozwaną zasad równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że pozwana dopuściła się nadużycia władzy.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2022 r. – Pierre Balmain/EUIPO – Story Time (Przedstawienie głowy lwa)

(Sprawa T-564/22)

(2022/C 424/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pierre Balmain (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci J. Iglesias Monravá i S. Mainar Roger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Story Time sp. z o.o. (Poznań, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie głowy lwa) – zgłoszenie nr 17 515 099

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 czerwca 2022 r. w sprawie R 96/2022-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie kosztami postępowania wszystkich stron sprzeciwiających się skardze.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2022 r. – Sports Group Denmark/EUIPO (ENDURANCE)

(Sprawa T-566/22)

(2022/C 424/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sports Group Denmark A/S (Silkeborg, Dania) (przedstawiciel: adwokat T. Kruse Lie)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego ENDURANCE – zgłoszenie nr 1 542 490

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 lipca 2022 r. w sprawie R 1779/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera odmowę rejestracji jako unijnego znaku towarowego oznaczenia graficznego ENDURANCE w odniesieniu do towarów i usług należących do klas 9, 25, 28 i 35;
- orzeczenie, że EUIPO pokrywa koszty własne oraz koszty poniesione przez stronę skarżącą, w tym konieczne wydatki poniesione przez nią w ramach postępowania odwoławczego przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2022 r. – Bora Creations/EUIPO – True Skincare (TRUE SKIN)

(Sprawa T-576/22)

(2022/C 424/57)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bora Creations, SL (Andratx, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci R. Lange and M. Ebner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: True Skincare Ltd (Ascot, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „TRUE SKIN” – zgłoszenie nr 18 170 353

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 czerwca 2022 r. w sprawie R 1712/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2022 r. – EIOD/Parlament i Rada**(Sprawa T-578/22)****(2022/C 424/58)***Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Europejski Inspektor Ochrony Danych (przedstawiciel: D. Nardi, T. Zerdick, A. Buchta i F. Coudert, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 74a i art. 74b rozporządzenia nr 2016/794⁽¹⁾, zmienionego rozporządzeniem 2022/991⁽²⁾;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut dotyczący naruszenia niezależności i uprawnień strony skarżącej jako organu nadzorczego z powodu naruszenia zasady pewności prawa i zasady niedziałania aktów prawnych wstecz. Strona skarżąca podnosi naruszenie art. 8 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 55 rozporządzenia (UE) 2018/1725⁽³⁾ w związku z art. 43 ust. 1 i art. 43 ust. 3 lit. e) rozporządzenia (UE) 2016/794 zmienionego rozporządzeniem (UE) 2022/991.

Strona skarżąca podnosi, że jej legitymacja do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE jest uzasadniona koniecznością posiadania przez nią środka prawnego w celu obrony jej prerogatyw instytucjonalnych, w szczególności niezależności jako organu nadzorczego na podstawie art. 8 ust. 3 karty praw podstawowych, a także równowagi instytucjonalnej między rolą organów nadzorczych a rolą prawodawcy.

Tytułem żądania ewentualnego strona skarżąca podnosi, że zaskarżone przepisy dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, że ma oczywisty i aktualny interes w stwierdzeniu nieważności.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. 2016, L 135, s. 53).
- (²) Rozporządzenie (UE) 2022/991 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2022 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/794 w odniesieniu do współpracy Europolu z podmiotami prywatnymi, przetwarzanie danych osobowych przez Europol na poparcie dochodzeń karnych oraz rolę Europolu w zakresie badań naukowych i innowacji (Dz.U. 2022, L 169, s. 1).
- (³) Rozporządzenie (UE) 2018/1725 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2018 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i o swobodnym przepływie takich danych oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 45/2001 i decyzję 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2022 r. – British Airways/Komisja

(Sprawa T-582/22)

(2022/C 424/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Airways (Harmondsworth, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci A. Lyle-Smythe i R. O'Donoghue oraz C. Thomas, Barrister-at-Law)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie Komisji natychmiastowej zapłaty kwoty odsetek za zwłokę odpowiadającej odsetkom za zwłokę w kwocie 3 382 129,97 EUR według stopy refinansowania EBC powiększonej o 3,5 % za okres od dnia 19 czerwca 2017 r. do dnia 25 maja 2022 r. lub, tytułem żądania ewentualnego, według takiej stopy i za taki okres, jakie Sąd uzna za odpowiednie (w ramach podnoszonych przez stronę skarżącą zarzutów pierwszego lub drugiego);
- nakazanie Komisji natychmiastowej zapłaty odsetek składanych od odsetek za zwłokę w kwocie 3 382 129,97 EUR (lub innej kwocie ustalonej przez Sąd na rzecz skarżącej), odpowiadającej stopie refinansowania EBC powiększonej o 3,5 % za okres od dnia 25 maja 2022 r. do dnia zapłaty takiej kwoty odsetek za zwłokę lub ewentualnie według takiej stopy i za taki okres, jakie Sąd uzna za odpowiednie;
- ponadto lub tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Komisji z dnia 7 lipca 2022 r., w wyniku czego Komisja będzie zobowiązana do zapłaty na rzecz strony skarżącej odsetek za zwłokę i odsetek składanych od tej kwoty ze skutkiem natychmiastowym; tytułem dalszego żądania ewentualnego – stwierdzenie niezgodności z prawem zaniechania przez Komisję zapłaty odsetek za zwłokę i odsetek składanych od tej kwoty (lub jakichkolwiek odsetek); oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że strona skarżąca jest uprawniona do odzyskania kwoty odsetek za zwłokę w wysokości 3 382 129,97 EUR lub ewentualnie odsetek naliczonych za taki okres i według takiej stopy, jakie Sąd uzna za odpowiednie, w ramach roszczenia na podstawie art. 266 akapit pierwszy TFUE, ze względu na to, że Komisja była zobowiązana do zapłaty takich odsetek w celu zastosowania się do wyroku Sądu w sprawie T-341/17. W tym względzie strona skarżąca powołuje się tytułem ewentualnym na art. 277 TFUE, na wypadek gdyby Komisja zamierzała oprzeć się na akcie prawa wtórnego i gdyby taki akt był interpretowany w sposób sprzeczny z uprawnieniami traktatowymi strony skarżącej.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że strona skarżąca jest uprawniona, tytułem uzupełniającym lub ewentualnym, do odzyskania takich odsetek za zwłokę w drodze skargi wniesionej na podstawie art. 266 akapit drugi TFUE i art. 268 TFUE oraz art. 41 ust. 3 karty z tytułu odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej ze względu na brak zapłaty przez Komisję takich odsetek w wykonaniu wyroku Sądu w sprawie T-341/17. W tym względzie skarżąca ponownie powołuje się tytułem ewentualnym na art. 277 TFUE, na wypadek gdyby Komisja zamierzała oprzeć się na akcie prawa wtórnego i gdyby taki akt był interpretowany w sposób sprzeczny z uprawnieniami traktatowymi strony skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że stronie skarżącej przysługują odsetki składane w związku z niezapłaceniem przez Komisję takich odsetek za zwłokę, w ramach roszczeń wniesionych na podstawie art. 266 akapit pierwszy lub, subsydiarnie, akapitu drugiego, art. 268 i art. 340 TFUE oraz art. 41 ust. 3 karty. W tym względzie strona skarżąca ponownie powołuje się tytułem ewentualnym na art. 277 TFUE, na wypadek gdyby Komisja zamierzała oprzeć się na akcie prawa wtórnego i gdyby taki akt był interpretowany w sposób sprzeczny z uprawnieniami traktatowymi BA.
4. Ponadto i w koniecznym zakresie, w zarzucie czwartym strona skarżąca wnosi o stwierdzenie – na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE – nieważności decyzji Komisji z dnia 7 lipca 2022 r. odmawiającej zapłaty odsetek za zwłokę i odsetek składanych od tej kwoty, ze względu na naruszenie art. 266 TFUE lub ogólnej zasady prawa Unii, zgodnie z którą instytucje Unii są zobowiązane dokonać zwrotu w następstwie wyroku stwierdzającego nieważność danego środka.
5. Tytułem ewentualnym w stosunku do zarzutu czwartego, powołując się na zarzut piąty, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie na podstawie art. 265 TFUE, że Komisja działała niezgodnie z prawem, nie płacąc stronie skarżącej odsetek za zwłokę i odsetek składanych od tej kwoty w następstwie żądania skarżącej z dnia 8 czerwca 2022 r., wbrew art. 266 TFUE lub wbrew ogólnej zasadzie prawa Unii, zgodnie z którą instytucje Unii są zobowiązane dokonać zwrotu w następstwie wyroku stwierdzającego nieważność danego środka.

**Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Crown Holdings i Crown Cork & Seal
Deutschland/Komisja
(Sprawa T-587/22)
(2022/C 424/60)
Język postępowania: angielski**

Strony

Strona skarżąca: Crown Holdings, Inc. (Yardley, Pensylwania, Stany Zjednoczone), Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH (Seesen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Burnside, C. Graf York von Wartenburg, A. Kidane i D. Strohl)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2022) 4761 final z dnia 12 lipca 2022 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE (sprawa AT.40.522 – opakowania z metali) w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do skarżących; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę *patere legem quam ipse fecisti*, zasadę ogólną prawa Unii, akceptując ponowne przydzielenie sprawy od niemieckiego federalnego urzędu antykartelowego (zwanego dalej „FUA”) i odstępując tym samym od ustalonych reguł postępowania wynikających z obwieszczenia Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji.

2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy od FUA, naruszyła uzasadnione oczekiwania skarżących co do przestrzegania ustalonych reguł postępowania.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy na tak późnym etapie postępowania przed FUA, naruszyła zasadę pomocniczości.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo skarżących do obrony poprzez zaakceptowanie ponownego przydzielenia sprawy od FUA kilka lat po upływie początkowego dwumiesięcznego okresu przydzielenia.
5. Zarzut piąty, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy po upływie początkowego dwumiesięcznego okresu przydzielenia, nie wyważyła we właściwy sposób celów stosowania prawa konkurencji i celów pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i prawa skarżących do obrony, naruszając w ten sposób zasadę proporcjonalności.
6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy od FUA po upływie początkowego dwumiesięcznego okresu przydzielenia, naruszyła zasadę dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Renco Valore SpA/Komisja

(Sprawa T-588/22)

(2022/C 424/61)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Renco Valore SpA (Pesaro, Włochy) (przedstawiciele: A. Gaspar Schwalbach, C. Pinto Xavier i M. Cotrim, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 4 i 5 decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa w odniesieniu do kryterium dotyczącego „działalności prowadzonej rzeczywiście i materialnie na Maderze”, które było prawidłowo interpretowane i stosowane w schemacie III ZFM. Strona skarżąca powołuje się na błąd Komisji w wykładni kryterium „zyski będą pochodzić z działalności prowadzonej rzeczywiście i materialnie na Maderze”. Zyski przedsiębiorstw zarejestrowanych w ZFM, które mogą zostać objęte systemem korzyści podatkowych nie ograniczają się do zysków osiągniętych z działalności podlegającej dodatkowym kosztom związanym peryferyjnego położenia, np. działalności prowadzonej wyłącznie na terytorium geograficznym RAM. Z uwagi na cele i kontekst Schematu III ZFM, prawidłowa wykładnia tego kryterium dopuszcza, aby za działalność prowadzoną rzeczywiście i materialnie na Maderze była uważana działalność, która obejmuje przedsiębiorstwa mające licencję na ZFM, które mają tam swój ośrodek decyzyjny, niezależnie od tego, czy prowadzą one działalność międzynarodową.

2. Zarzut drugi dotyczący błędu w stosowaniu prawa z uwagi na to, iż kryterium dotyczące „utrzymania stanowisk pracy” było prawidłowo interpretowane i stosowane przy wykonywaniu Schematu III ZFM. Skarżąca powołuje się na błąd Komisji w wykładni kryterium „utrzymania stanowisk pracy”. Ponieważ brak jest pojęcia „stanowiska pracy” w Unii Europejskiej, i nie zostało ono wyjaśnione dla celów stosowania Schematu III ani w decyzjach z 2007 r. i z 2013 r., ani w wytycznych z 2007 r, należy przyznać, że trzeba dopuścić jako prawidłowe pojęcie stanowiska pracy, jakie wynika z krajowych przepisów prawa. Metodologia definiowania stanowisk pracy w „ETI” (zatrudnionych na pełen etat) i „UTA” (roczny wymiar pracy) nie ma zastosowania do Schematu III ZFM.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenie ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej dotyczących pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca podnosi, że decyzja Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III narusza ogólne zasady prawa Unii Europejskiej dotyczące pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, które nie pozwalają na to, aby Komisja wymagała od portugalskich organów krajowych odzyskania spornej pomocy od jej beneficjentów, a konkretnie, od skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Silgan Holdings i in./Komisja

(Sprawa T-589/22)

(2022/C 424/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Silgan Holdings, Inc. (Stamford, Connecticut, Stany Zjednoczone), Silgan Holdings Austria GmbH (Wiedeń, Austria), Silgan International Holdings BV (Amsterdam, Niderlandy), Silgan Metal Packaging Distribution GmbH (Miśnia, Niemcy), Silgan White Cap Manufacturing GmbH (Hannover, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Seeliger, H. Wollmann, R. Grafunder, Y.K. Güler i E. Venot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 264 TFUE w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej oraz
- na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem, obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2022) 4761 final z dnia 12 lipca 2022 dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE [AT.40522 – Metal Packaging (ex „Pandora”)].

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości strony pozwanej ze względu na naruszenie zasady subsydiarności

Strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana nie jest organem właściwym do przeprowadzenia postępowania przeciwko Silgan ani do wydania zaskarżonej decyzji. Ze względu na przeprowadzenie szczegółowego dochodzenia oraz na fakt, że postępowanie było już na tak zaawansowanym etapie, że możliwe było wydanie ostatecznej decyzji, Bundeskartellamt (niemiecki urząd ochrony konkurencji) był w stanie doprowadzić postępowanie w niniejszej sprawie do końca. Strona pozwana nie była lepiej usytuowana do przeprowadzenia tego postępowania.

2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy

W ocenie strony skarżącej strona pozwana wszczęła postępowanie i wydała decyzję, kierując się względami pozbawionymi znaczenia dla sprawy. Postąpiła tak w celu obejścia przepisów prawa niemieckiego dotyczących wymierania kar za naruszenia art. 101 TFUE i w celu wypełnienia rzekomej luki w prawie niemieckim w tym zakresie.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji przewidzianego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Strona skarżąca utrzymuje, że strona pozwana naruszyła zasadę dobrej administracji, a tym samym prawo podstawowe strony skarżącej ustanowione w art. 41 karty, jako że zaskarżona decyzja jest nieproporcjonalna, stoi w sprzeczności z uzasadnionymi oczekiwaniami strony skarżącej i narusza zasadę samoograniczenia administracji.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Cristescu/Komisja

(Sprawa T-590/22)

(2022/C 424/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adrian Sorin Cristescu (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: S. Orlandi, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 listopada 2021 r., na mocy której na skarżącego nałożono karę zawieszenia przeniesienia na wyższy stopień na okres sześciu miesięcy;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania oraz zapłatę skarżącemu kwoty 1 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistych błędów w ocenie, powodujących niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji. Powołuje się on w tym względzie na okoliczność, że domniemane uchybienia będące podstawą zaskarżonej decyzji nie zostały udowodnione i że wynika to w szczególności z opinii wydanej jednogłośnie przez komisję dyscyplinarną.
 2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa do obrony. Skarżący powołuje się w szczególności na prawo do bycia wysłuchanym w zakresie, w jakim członkowie biura ds. dochodzeń i dyscypliny (IDOC), którym powierzono uprawnienia organu powołującego w trakcie postępowania i którzy sporządzili sprawozdanie z dochodzenia, którego wnioski zostały zakwestionowane przez komisję dyscyplinarną, odegrali następnie decydującą rolę przy wydawaniu decyzji podjętej w sposób nieprzejrzysty przez trójstronny organ powołujący.
 3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
-

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Liquid Advertising/EUIPO – Liqui.do (Liquid+Arcade)**(Sprawa T-592/22)**

(2022/C 424/64)

*Język skargi: polski***Strony**

Strona skarżąca: Liquid Advertising, Inc. (El Segundo, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Czarnecki, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Liqui.do SA (Lizbona, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy Słowny unijny znak towarowy „Liquid+Arcade” – zgłoszenie nr 18 317 971

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 czerwca 2022 r. w sprawie R 2231/2021-2

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji oraz decyzji EUIPO, Wydział Sprzeciwów, z dnia 12 listopada 2021 r. w całości, a ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie odwołania złożonego przez Skarżącą;
- zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Skarżącej, według norm przepisanych.

Podniesiony zarzut

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2022 r. – Hypo Vorarlberg Bank/SRB**(Sprawa T-599/22)**

(2022/C 424/65)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnoszący odwołanie: Hypo Vorarlberg Bank AG (Bregenz, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger oraz A. Brenneis, avocats)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Wnioski

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 25 lipca 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante Hypo Vorarlberg AG i Portigon AG za rok 2017 na rzecz Jednolitego Funduszu Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2022/41), w tym załączników, a w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Pierwszy zarzut: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niekompletne podanie do wiadomości zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja nie została w całości podana do wiadomości skarżącej, z z naruszeniem art. 1 ust. 2 TUE, art. 15, art. 296 i art. 298 TFUE oraz art. 42 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”). Znajomość niezakomunikowanych danych, jako centralnego elementu decyzji, jest konieczna, aby zrozumieć, w jaki sposób indywidualna sytuacja skarżącej została uwzględniona przy obliczaniu składek, biorąc pod uwagę sytuację wszystkich innych instytucji, których to dotyczy.

2. Zarzut drugi: Naruszenie zasady pewności prawa poprzez wydanie zaskarżonej decyzji z mocą wsteczną

Wydanie zaskarżonej decyzji z mocą wsteczną narusza zasadę pewności prawa, ponieważ nie jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 102 dyrektywy 2014/59/UE⁽¹⁾, art. 69 ust. 1 i 2 oraz art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽²⁾, art. 3 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63⁽³⁾, a także naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na nieprawidłowe określenie poziomu docelowego, ponieważ pozwana ustanowiła nadmierny poziom docelowy sprzeczny z unijnymi ramami prawnymi.

4. Zarzut czwarty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niedostateczne uzasadnienie decyzji

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty ze względu na to, że ujawniono niewiele wybranych wyników częściowych. Wymogi dotyczące zakresu obowiązku uzasadnienia, ustanowione przez Trybunał w sprawie C-584/20 P⁽⁴⁾, nie zostały spełnione.

5. Zarzut piąty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niedostateczne uzasadnienie wyczerpania istotnych uprawnień dyskrecyjnych

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia w zakresie, w jakim w odniesieniu do zakresu uznania, jakim dysponuje pozwana, nie wyjaśniono, jakich ocen i na jakiej podstawie dokonała pozwana. Nie można zatem wykluczyć arbitralnego korzystania przez pozwaną z uprawnień dyskrecyjnych.

6. Zarzut szósty: Naruszenie art. 102 dyrektywy 2014/59/UE, art. 69 ust. 1 i 2 oraz art. 70 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, art. 4 ust. 2, art. 6 ust. 2 lit. a), art. 7 ust. 2 lit. a) i art. 17 ust. 3 i 4 oraz załącznika I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, a także zasad skutecznej ochrony sądowej i proporcjonalności z powodu nieuwzględnienia stanu faktycznego.

Zaskarżona decyzja narusza unijne ramy prawne oraz zasady skutecznej ochrony prawnej i proporcjonalności, ponieważ strona pozwana nie uwzględniła aktualnego stanu faktycznego w chwili wydania zaskarżonej decyzji i oparła ją na błędnych prognozach (w szczególności w odniesieniu do poziomu docelowego).

7. Zarzut siódmy: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na brak wysłuchania i naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

Skarżąca nie została wysłuchana ani przed wydaniem zaskarżonej decyzji, ani przed wydaniem opartej na niej decyzji w sprawie poboru składek, wbrew temu, co przewiduje art. 41 ust. 1 i 2 lit. a) karty. Przeprowadzona konsultacja nie umożliwiła skutecznego i wyczerpującego zajęcia stanowiska.

8. Zarzut ósmy: Niezgodność z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jako podstawy upoważnienia do wydania zaskarżonej decyzji oraz niezgodność z prawem metodologii korekty w zależności od profilu ryzyka ustalonego przez rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 i zakresu uznania pozostawionego SRB

Artykuły 4–7 i 9 oraz załącznik I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, na których opiera się zaskarżona decyzja, tworzą nietransparentny system ustalania składek, sprzeczny z art. 16, 17, 41 i 47 karty, w ramach którego przestrzeganie art. 20 i 21 karty oraz poszanowanie zasad proporcjonalności i pewności prawa nie są zagwarantowane. Pozwana dysponuje uprawnieniami dyskrecyjnymi w wielu aspektach, których wyczerpanie jest nieweryfikowalne.

9. Zarzut dziewiąty: Niezgodność z prawem rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 2015/81⁽⁵⁾ jako podstawy zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja narusza traktaty, ponieważ art. 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81 wykracza poza granice określone w art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 291 TFUE, a ani rozporządzenie wykonawcze, ani podstawa do jego wydania nie zawierają uzasadnienia zgodnego z art. 296 ust. 2 TFUE. Ta niezgodność z prawem powoduje niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji.

10. Zarzut dziesiąty: Niezgodność z prawem dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014 jako podstawy do wydania rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 i rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81, a tym samym zaskarżonej decyzji

Pomocniczo podnosi się niezgodność z prawem przepisów dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014, które przewidują w sposób wiążący system składek i przyznają pozwanej zbyt daleko idące uprawnienia dyskrecyjne. Ponieważ przepisy te nie mogą być przedmiotem wykładni zgodnej z prawem pierwotnym, są one sprzeczne z zasadą ustanawiającą obowiązek uzasadnienia, z zasadą pewności prawa oraz traktatami (w szczególności z art. 1 ust. 2 TUE, art. 15, 296 i 298 TFUE) oraz karty (w szczególności z art. 16, 17, 41, 42 i 47 karty).

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy dla celów naprawczych i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE, i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- ⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20-P, EU:C:2021:601.
- ⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r., określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2022 r. – ST/Frontex

(Sprawa T-600/22)

(2022/C 424/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ST (przedstawiciel: adwokat F. Gatta)

Strona pozwana: Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że po wezwaniu Frontexu do działania w trybie przewidzianym w art. 265 TFUE, Frontex bezprawnie zaniechał działania, powstrzymując się od podjęcia decyzji o wycofaniu finansowania całości lub części działań w regionie Morza Egejskiego, o zawieszeniu tych działań lub ich całkowitym lub częściowym zakończeniu zgodnie z art. 46 ust. 4 rozporządzenia 2019/1896⁽¹⁾, lub nie podając należyście uzasadnionych powodów zaniechania wdrożenia odpowiedniego środka w rozumieniu art. 46 ust. 6 tego rozporządzenia, a ponadto, że nie określił swojego stanowiska w odpowiedzi na wstępny wniosek strony skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji odmownej Fronteksu z dnia 27 lipca 2022 r. w sprawie podjęcia działań w związku z wezwaniem do działania na podstawie art. 46 ust. 4;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że po wezwaniu Fronteksu do działania w trybie przewidzianym w art. 265 TFUE, niezgodnie z prawem zaniechał on działania poprzez powstrzymanie się od podjęcia decyzji o wycofaniu finansowania całości lub części działań w regionie Morza Egejskiego, zawieszeniu tych działań lub ich całkowitym lub częściowym zakończeniu, zgodnie z art. 46 ust. 4 rozporządzenia 2019/1896, lub poprzez niepodanie należyście uzasadnionych powodów zaniechania wdrożenia odpowiedniego środka w rozumieniu art. 46 ust. 6 tego rozporządzenia.
2. Zarzut drugi podniesiony tytułem ewentualnym i dotyczący tego, że w razie przyjęcia przez Sąd, że odpowiedź Fronteksu na wniosek wstępny złożony na podstawie art. 265 TFUE stanowi określenie stanowiska kończącego beczynność, wówczas jego odmowa podjęcia działań zgodnie z wezwaniem strony skarżącej stanowi podstawę skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylenia rozporządzeń (UE) nr 1052/2013 i (UE) 2016/1624 (Dz.U. 2019 L 295, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2022 r. – RT France/Rada

(Sprawa T-605/22)

(2022/C 424/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RT France (Boulogne-Billancourt, Francja) (przedstawiciel: E. Piwnica, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 27 lipca 2022 r.;

- obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów;
- ze wszystkimi konsekwencjami powyższego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 27 lipca 2022 r. utrzymującej w mocy umieszczenie nazwy strony skarżącej w załączniku IX do decyzji Rady 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącej środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 229, s. 13) i w załączniku XV do rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 229, s. 1) skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia wolności wypowiedzi i informacji.
 2. Zarzut drugi dotyczący swobody prowadzenia działalności gospodarczej.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL